

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

15 JANUARI 1930 - No. 16

LIMBURG

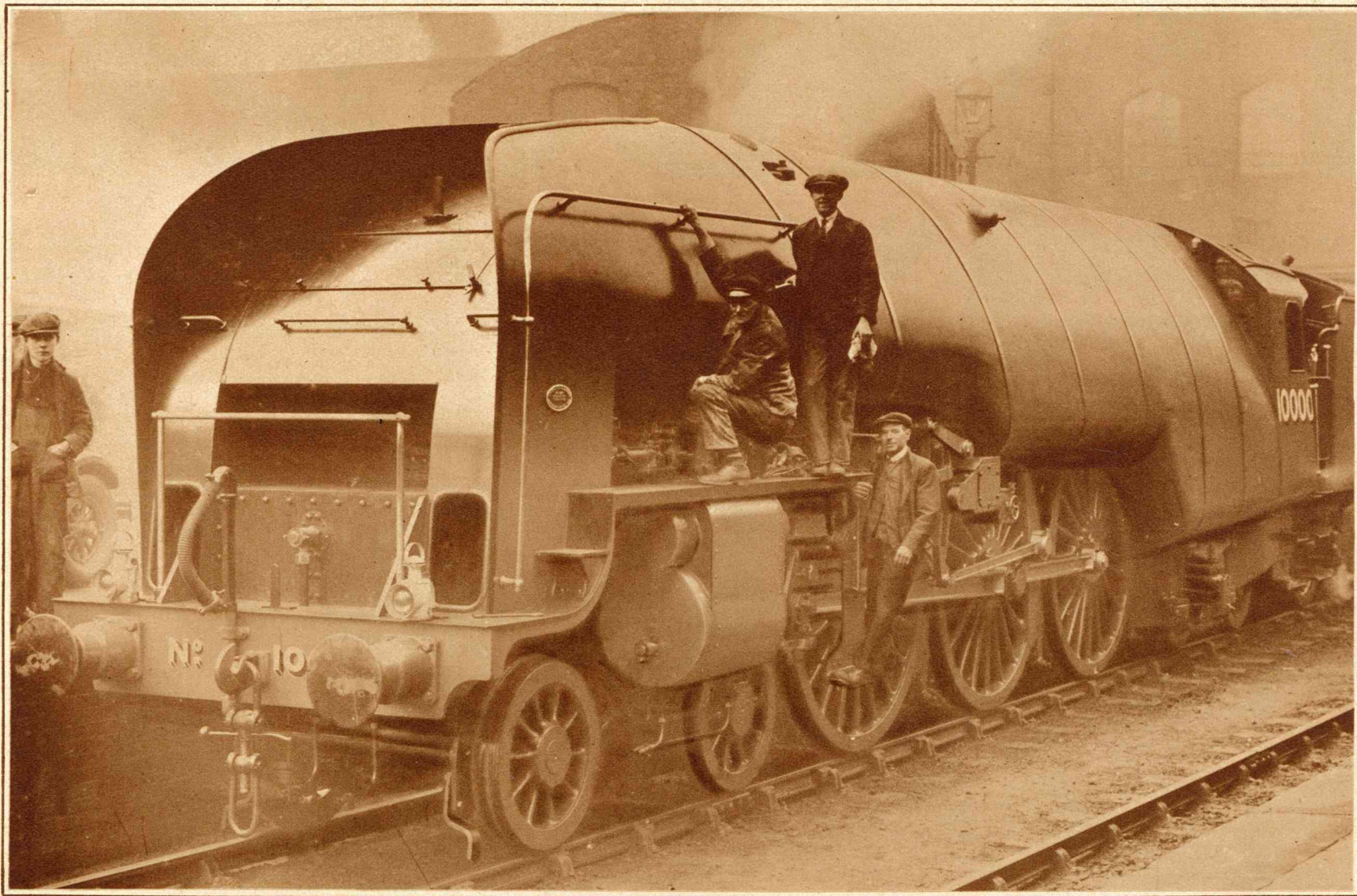
BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

De „poort” van de Amerikaansche stad Pasadena wordt ieder jaar, ter gelegenheid van het groote bloemencorso, door de koningin van het feest geopend om toegang te verleen en aan de duizenden belangstellenden uit den omtrek.

De Engelsche spoorwegen hebben een nieuw type locomotief in gebruik genomen. De machtige machine, die men den naam van „Hush-Hush” gegeven heeft, zal op het traject Londen—Edinburgh in dienst worden gesteld.

Brieven van Dré

Ulvenhout,
Driekoningen 1930.

Menier.

'k Ben 'n boontje
as 'k weet waarom ik
't er zóó nadrukke-
lijk bovenzet: „Drie-
koningen”. Waant d'r
is nouw toch ok gin
krumeltje van te mer-

ken, gin sikkepitje, gin horke, da me vandaag
deuzen fiestdag belèven!

Wemmen de drie koningen... as Zundag afge-
schaft! 't Eenige wa ge nog van die mannen heurt,
is da z'op d'n kelènder staan gedrukt. Ja, amico,
zoo gaan al die goeie ouwe dingeskes naar de pinne-
kes.

Wezelijk — al zeg 'k 't zelvrs — 'k ben nie
te lui om te werken, maar zo'n hekstra Zundag —
sapperdemallemosterdpot die kan 'k nog altij
emmen, jong!

En as 't er dan zoo 's twee achter mekare val-
len — ollee! — dan vuuld'ow eigen toch zeker
as 'nen prins.

As 'nen vorst!

As ge dan zoo na den middag aan niks hoeft
te denken as aan 'n dutje en dan oew eigen 's
wa los lopen deur de bosschen da ge thuiskomt
mee de gloeing op oew wangen, — ollee, wa smokt
dan weer d'n bottram, 't pèpke en... 't borreltje.
Ja jonk, da-d-heurt er zoo Zundaggesmiddagges
bij! Da'k 't gaai halen in de „Gouwen Koei” of
da Trui me-n-inschenkt, maar Zundags mot er
'nen drùppel zijn, amico! Da's goed teugen de
wùrmen, zeggen ze hier.

Maar genogt! Laat ik m'n eigen nouw nie lekker
zitten te maken veur niks, — Driekoningen is dood
as 'nen pier. 'k Gaai van den middag maar kalm-

kes wa-d-èrpels uit d'n kuil halen veur d'n gruun-
tenwagel van mergen en wa pulp kruien en as
dan strak, as 'k op 't laand staa, 't kerkklokske
klept vanweuges d'n fiestdag, dan zal 'k moeite
genogt emmen om 't nie te heuren...

Maar ollee, wemmen nog gin klagen.

Keb van den mergen vruug de schuur vol mee
hout gegooïd, keb 'nen boom aan stukken en brok-
ken gezaagd en gehakt, waant me rokten lillijk
deur d'n stook zee Trui giesteren, toen me mee d'n
Zundagavond aan de plattebuis zatten te plakken
mee onzen buur. En daar de steenkolen zoo gat-
vergimmes veul geld kosten, tot drie guldens 'n
mud toe, — en dan nog van die mudjes, die veur
d'ren leeftijd allemaal onder de maat zijn — hè'k er
zelvrs 't hakmes en de zaag maar ingezet en leet
er nouw 'nen hoop mee blokken in de schuur,
waar ge mee glaans de hel mee op temperatuur
kunt-d-ouwen.

Toch schèren me de winter zoo nog al deur,
ee! Nog gin handjevol sneeuw is er gevallen en
vorst emmen nog maar enkele dagen g'ad. Ik
veur mijn, ik mag wel zo'n haalf meterke vorst
in d'eerde, amico! Komt ons 's-zomers weer ten
goeie. Veul eikes en popkes en alderhaande ontuig
blijf nouw in 't leven en laat ik de mollekes d'n
gaank maar gaan veurloopig, die 'nen hoop van
da goed opfrèten.

't Is anders op 't laand nog net najaar. Gruun
sta-g-et gras zoo wijd as ge kijken kunt. En hier
en daar laangs de kaanten van de bosschen staan
werachtig nog madelievekes. Wel 'n tikske mee
d'r kopke gebogen en de blomblaikes, d'r kaanten
krogske, is wel nie zoo helder wit as in 't veurjaar,
maar ze staan d'r dan toch nog maar.

En zooas vandaag, nouw 't zonneke al van van
den mergen aan d'n hoogen blaauwen hemel staat,
waar hier en daar 'nen grooten witten kwak van
'nen zilveren wolk teugenaangeplakt zit, nouw
heel ons laand staat te beven onder 'n zee van 't
gouwen licht, — ja nouw oew oogen na al die don-
kerte bijna nie opgewassen zijn om al da licht in
te drinken, nouw amico, is 't hier heelegaar om in
de wèer te geraken mee 't jaargetij. Stillekes staan
de hoogen sparren te wuiven teugen de locht.

Rekken ze d'r eigen nog meer om dichter bij 't
zonneke te komen. En iederen keer, as ze daar in
die hogte, zóó hoog da-g-oewen kop achterover
in oewen nek mot leggen om er de eekhorentjes
in te zien springen, iederen keer as ze zoo d'r
eigen stillekes buigen onder d'n druk van d'n
wind, dan golven de malsche dennengeuren over
m'n laand, da'k ze vuul prikkelen in m'n longen.

En as ik dan 't graslaand overkijk en 'k zie daar
ver ons durpke en 't meulentje en d'n kerktoren
verwazen in al da licht — net of er 'n pèrlemoeren
stadje teugen d'n hemel aan leet, dan schieten
de gouwen stralen, die 't zonneke in de plassen
ketst op 't verzopen laand, in m'n oogen da ze'r
van wateren. Waant 't laand is kollesaal nat,
amico. Kollesaal. 't Staat tot z'n nek boordevol
mee 't water, da-d-in bakken van d'n hemel is
komen rengelen in de lentemaanden.

De slotjes staan vol tot d'r strotjes en as 'r 'n
windeke over zoeft, dan zoude zweren, dat er goud
deur spoelt, zóó helder staan ze te glanzten onder
't zonneke, dat er z'n eigen in kan kammen.

Groote zwermen zwarte kraaien zitten te fiele-
sefeeren op 't prikkeldraad van 't rouwe hekwerk
da-d-ier en daar in 't laand getimmerd staat.
Nouw en dan vliegen ze mee veul bombarie de
locht in en zwieren as gekskes allemaal maar in
de sierlijkste bochten over 't schoone laand, dat er
as nuw te glimmen leet.

Maar laat 'k er afscheien.

't Is veul schonder as ik jouw allemaal vertellen
kan en kon ik schilderen, ik verfdé alle mezeums
vol mee de laandschappen van m'n schoone Ulven-
hout, da-d-elken dag weer anders en weer schonder
is. Waant hoe meer ge 'r van houdt, hoe prachtiger
't wordt. Net as wanneer ge verliefd bent en denkt,
da-d-oew Trui mee d'r melkboerenhaar 't schoon-
ste frummes van heel de wèrld is!

Oliee, — 't wàs 'n schoon meske en as 'k 't
nog 's doen kon...

Amico, tot de noste week. 't Begin te zeeveren,
as ik er nie afschei! Veul groeten van Trui en as
altij, gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Uit het BUITENLAND

Het belangrijkste nieuws uit het buitenland is deze week ongetwijfeld wel het huwelijk van kroonprins Umberto van Italië met prinses Marie-José van België. Wij laten onzen lezers een aantal foto's zien van deze met grooten luister gevierde gebeurtenis. Foto hiernaast: Kroonprins Umberto, een echte paardenliefhebber, bekijkt met welgevallen het viertal volbloed Hongaarsche schimmets, het huwelijkscadeau van de Hongaarsche regeering.

De beide koninklijke families op het balkon van het Quirinaal. V.l.n.r. Koningin Helena van Italië, koning Albert van België, prinses Marie-José, kroonprins Umberto, koningin Elisabeth van België, koning Victor Emmanuel van Italië.

De vierjarige Giovanni Ragioni werd onder de Fascistenkinderen uitverkoren om aan Prinses Marie-José een ruiker aan te bieden.

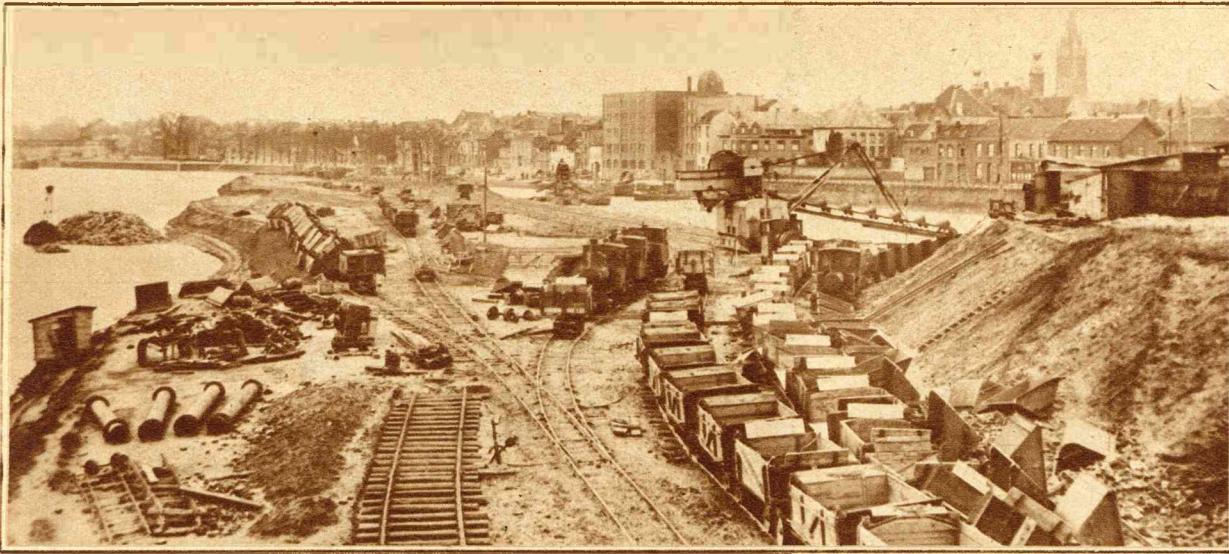
Z.E. Kardinaal Maffi, die't huwelijk van het prinselijk paar inzegende.

Het prinselijke bruidspaar met prinses Astrid en kroonprins Leopold verlaten het Quirinaal.

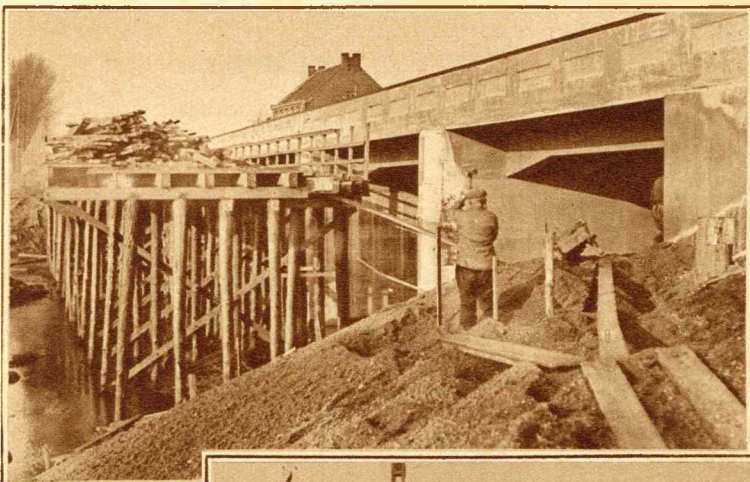
Bij den optocht van historische groepen en kleederdrachten trok deze troep bijzonder de aandacht. Italiaansche boeren met ouderwetsche kleederdracht en met vroeger in gebruik zijnde muziekinstrumenten.

Aan de boorden van de Maas verrijzen allerwegen grootsche werken. Ook de stad Venlo blijft niet achter en bouwt zich een schitterend nieuw havencomplex. Wij geven hier een overzichts-kiekie, waarop we zien, dat het omvangrijke werk reeds ver gevorderd is.

Het verse Nederlandsche ei naar het buitenland. Op de Coöp. Roerm. Eiermijn werden wij in de gelegenheid gesteld om de exportkisten, welke van de nieuwe stempels voorzien zijn, te fotografeeren. We zien de kisten, voorzien met den naam der mijn en de Ned. vlag (in kleuren), welke men gereed maakt ter verzending naar Duitsland.

De invoering van het Nederlandsche controlemerk voor het verse ei is op het oogenblik in vollen gang. Zoals deze foto toont worden de kisten ook voor het binnenlandsch verkeer met dit gedeponeerde zegel voorzien om fraude te voorkomen.

RONDE MAASBRUG TE ROERMOND. Het geweldige werk van het ophoogen der Maasbrug is volbracht, de nieuwe brug is voor het verkeer geopend. Nu alleen nog maar de werkzaamheden voor de afwerking en het geheel is klaar. De hulpbrug wordt nu afgebroken.

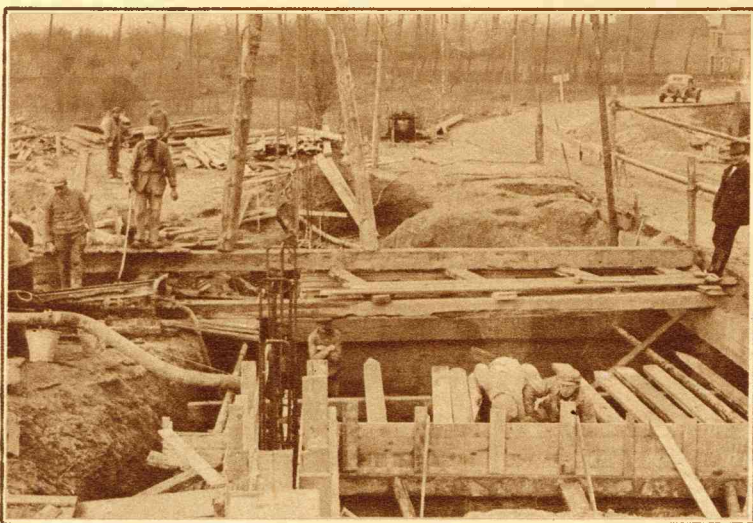

Limburgsch Foto-nieuws

RONDE MAASBRUG TE ROERMOND. De brugwachter heeft een nieuw huisje gekregen.

RONDE MAASBRUG TE ROERMOND. Naast den rijweg wordt een betonnen rijwielpad gelegd.

Op de Hommerterweg, ter hoogte van den Kathager molen bij Gulpen, wordt de brug over de Geleenbeek verbreed. Van ongeveer 5 M. wordt het rijdek gebracht op 10 M., wat het verkeer zeer ten goede komt. Kijkje op het werk.

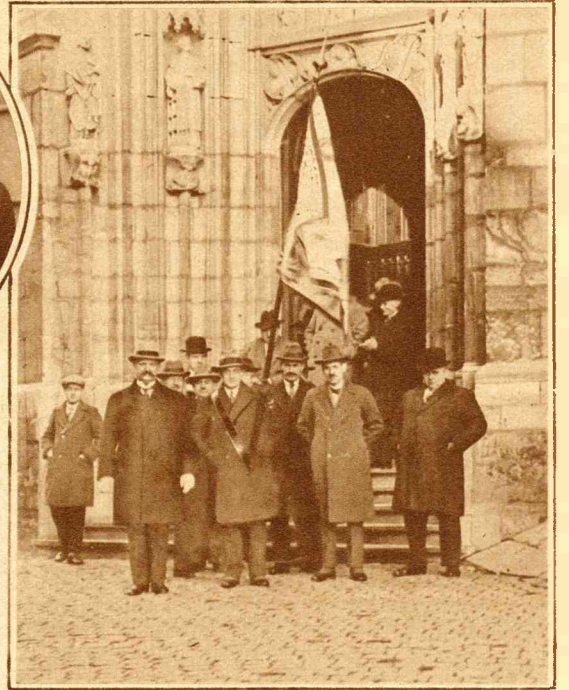

Op Zondag 5 Januari werd in de Kloosterkapel der Eerw. Zusters v. Liefde te Roermond het feest der 1ste H. Communie gevierd. Men ziet hier de kleine communicanten met hun geestelijken leider, ouders en familieleden.

Pluimveetentoonstelling te Gennep. Deze hen is wel gemoedelijk voor zijn baas, maar ontdekte in de verte nog een vechtersbaas. Gestamd uit het Engelsche vechtkrielenras steeg des diertjes woede weldra ten top, maar haalde in dit geval toch strop.

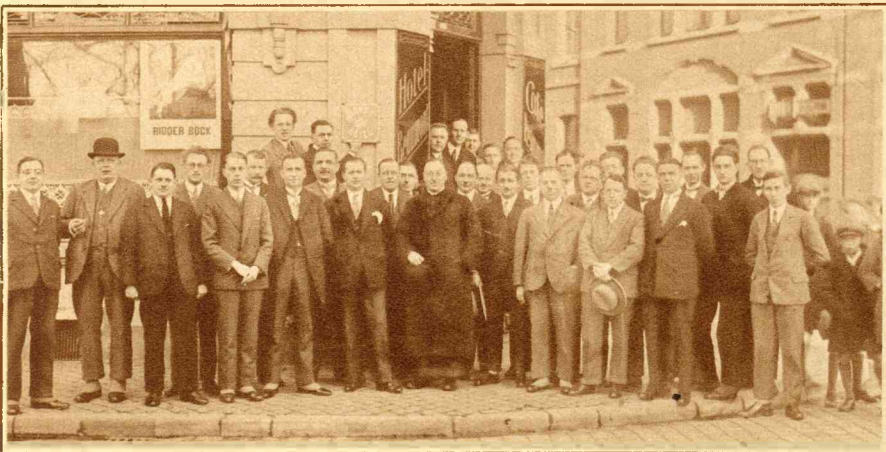
Hiernaast een fraaie Yokohama-haan, die zich op de hand van de dame minstens even behaaglijk voelt als „op stok”. Welke eer zou niet verrukt zijn als hij door de dames op de handen wordt gedragen?? Geen wonder dat dit heerschap tot in eeuwigheid wilde blijven poseeren.

Het vaandel der Roermondsche R.K. Bakerspatroons werd eenigen tijd geleden op plechtige wijze in de Kathedraal ingezegend. Wij geven hierbij het bestuur en de leden in het verlaten der Kathedraal.

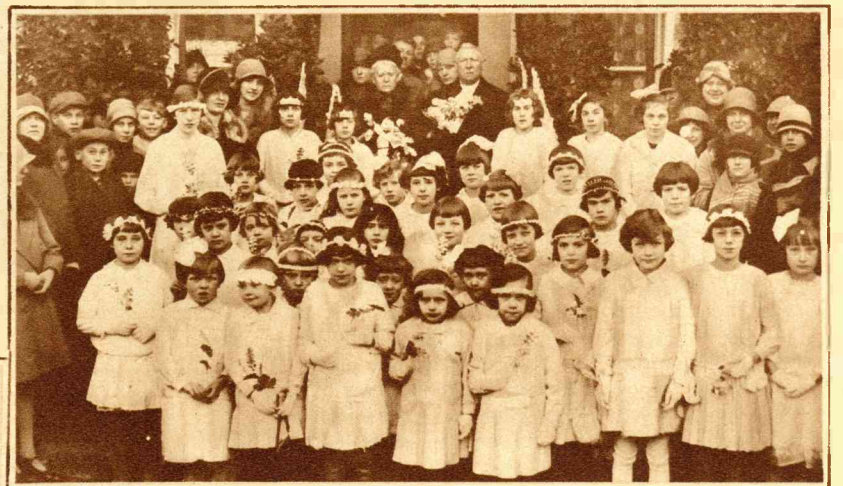

De heer Duprez, een invalide mijnwerker, houdt zich in zijn vrijen tijd, die uit den aard nogal ruim is, bezig met houtsnijwerk, waarin hij 't al tamelijk ver gebracht heeft.

De afdeling St. Servatius van den R.K. Bond van handelsreizigers St. Christoffel vierde dezer dagen haar 20-jarig bestaan, waarbij wij deze groep maakten van bestuur en leden.

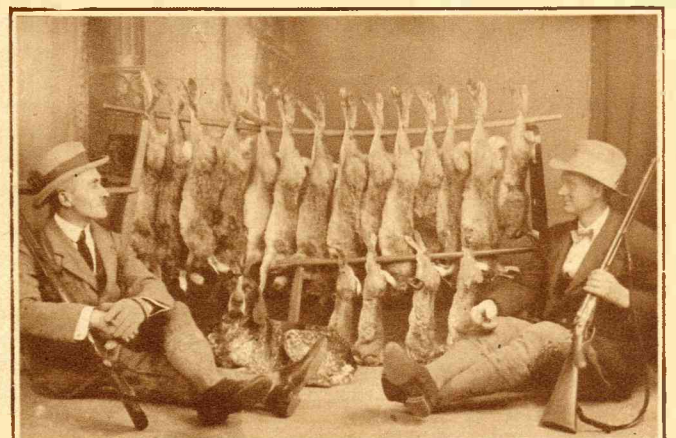
Wij plaatsen hier een overzicht van de groote Internationale Pluimveetentoonstelling, welke heden met buitengewone belangstelling te Gennep werd gehouden.

De echtelieden B. Dresens en M. C. van der Vhee te Maastricht vierden onder groote belangstelling hun gouden huwelijksfeest.

Limburgsche Folklore. Op Oudejaarsdag worden in Midden Limburg nog op verschillende plaatsen de historische gebruiken in eere gehouden. Zoo bestaat er het grabbelen op dien dag voor de jeugd. Een kiekje te Grathem, op het oogenblik, dat de burgemeester klaar staat de dorpsjeugd te tracteeren. De kinderen bezoeken, met boodschappentas gewapend, de notabelen om overal de lekkernijen, die hun worden toegeworpen, te verzamelen.

Voor jagers om van te watertanden was de buit die de heeren B. Janssen en L. Baltussen uit Blerick van een tweedaagsche jacht meebrachten.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Else er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Else in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Else gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuche van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zoózeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar tot zij plotseling spoorloos verdwenen is. Een paar uren later hoorde hij, dat zijn tante vermoord was. Hij verlaat onmiddellijk de stad

weer, Wendrich verzoekend aan niemand te vertellen dat hij in de stad geweest is. Intusschen is Else uit het ziekenhuis ontslagen en komt in dienst bij mevrouw Estella Deloria, die van haar gehoord hebbende, haar in het ziekenhuis is komen afhalen, haar voorstellende als haar gezelschapsdame bij haar te blijven. Zij stelt echter de voorwaarde, dat Else zal afzien van Rudolf Krauze, wat zij, meenende daardoor in het belang van Rudolf te handelen. 's-Avonds wordt de oude Krauze door een rechercheur mededeeling gedaan van den dood van zijn schoonzuster; samen met den politiemann gaat hij daarna naar den hoofdcommissaris van politie. Daar laat hij zich door dezen de heele moordgeschiedenis vertellen, ook dat een opengebroken ijzeren kistje in de kamer gevonden was, waarop Krauze zei te weten, dat daarin o.a. een medaillon met het portret van zijn overleden vrouw en een zeer oud cylinderhorloge geweest waren, waarvan hij een beschrijving gaf. Bij haar nieuwe meesters hoort Else een bezoeker, een zekeren Hubner, Deloria dreigend toespreken, zonder dat zij evenwel begreep waarover het ging. Tot haar groote verbazing werd zij echter vijf minuten later aan Hubner voorgesteld als „mijn besten vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het ge-

kocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu pas betaald kan hebben. Wie had dan de belastingsschuld van den doode betaald en waarom? Den volgende dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer; zij kon echter geen opheldering geven omtrent de opgespoorde kwitantie, na lange jaren had zij haar broer eerst kort voor diens dood weer teruggezien. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Else onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de standvastigheid hunner liefde verzekeren, dooh, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Else haar belofte aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorlooi nog geheim te houden. Van Else begaf Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschiet, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveerd is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advocaat te kiezen, en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen.

Toen zei de graanhandelaar met een licht schouderophalen: „Ik zou je daarop veel kunnen antwoorden, maar ten slotte ben je waarlijk oud genoeg, om over jezelf te beslissen. En je besluit is misschien niet eens zoo dwaas. Juist in Bankzaken zijn de vooruitzichten voor een jurist tegenwoordig zeer gunstig.”

Nu bleef het weer een poosje stil. De oudere Krauze bladerde in zijn handelsboek, en Rudolf staarde uit het raam, tot hij eindelijk aarzelend en met tegenzin zei: „Er zijn hier tijdens mijn afwezigheid ontzettende dingen gebeurd! Is men den moordenaar van mijn ongelukkige tante nog altijd niet op het spoor?”

„Ja, ik geloof dat men hem op het spoor is.”

Koel en beslist, zonder eenige aarzeling, was dit antwoord uitgesproken. Rudolf wendde spoedig zijn hoofd af en er was een hevige opwinding op zijn gezicht te lezen.

„Is dat waar, vader? Nog op den weg hierheen werd mij door een journalist het tegendeel verzekerd.”

„Dan ben ik schijnbaar beter op de hoogte dan deze kennis van je. En dat is geen wonder, want ik kom voortdurend in aanraking met de politie. Misschien zullen wij in de eerstvolgende dagen al de gevangenneming van den moordenaar beleven.”

„En waarheen leidt 't spoor, dat men nagaat? Ik smeeek u, vader: vertel mij toch alles, wat u weet.”

„Daartoe ben ik helaas niet in staat. Wat ik bij gelegenheid van de heeren op het politiebureau verneem, wordt mij onder het zegel van de strikste geheimhouding meegedeeld. Ik heb voor eens en voor altijd beloofd daarover te zwijgen en je zult niet verlangen, dat ik mijn woord breek.”

„En als men zich nu op een verkeerd spoor bevindt? Zijn er dan duidelijke bewijzen aanwezig voor de schuld van degenen, die men nagaat?”

Met een licht schouderophalen zei Frans Krauze nu: „Alles, wat ik je daarover kan vertellen, is, dat hun gevangenneming al plaats zou hebben gehad, als men niet heel zeker van hen was. Ik moet je intusschen dringend verzoeken, zelfs van deze aanwijzing tegen niemand gebruik te maken. Juist van haar voorzichtigheid en geheimhouding verwacht de politie het grootste succes.”

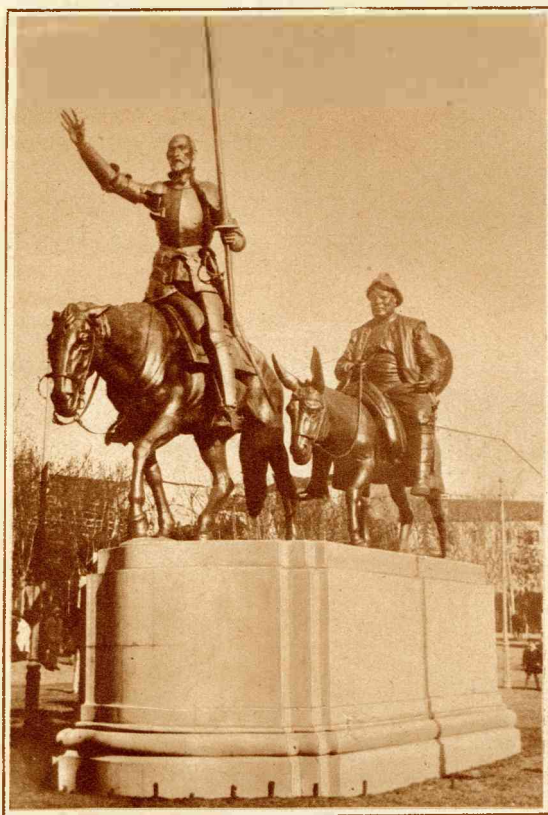
„En heeft men u desondanks in het vertrouwen genomen — juist u?”

„Wat moet dat beteekenen — juist mij? Ik weet niet, wat daarin zoo bevreemdend zou zijn. Omdat ik zoo ongeveer de eenige ben, die de overledene, haar gewoonten en eigenaardigheden heb gekend, heeft men van het begin mijn bijstand ingeroepen. Bovendien zet men natuurlijk terecht voorop, dat ik het grootste belang heb bij de ontdekking van den schuldige. — Maar wat scheelt je? Waarom loop je zoo opgewonden rond?”

De advocaat liep inderdaad in het kleine vertrek heen en weer zooals iemand, die een hevigen strijd voert en tevergeefs tot een geruststellend besluit tracht te komen. Na de laatste vraag van zijn vader bleef hij staan en voor een oogenblik scheen hij 'n bijzonder belangrijk, veelbeteekenend woord te willen zeggen.

Maar dit woord werd toch niet uitgesproken en

na eenig aarzelen zei hij: „Neem het mij niet kwalijk, dat ik 'n beetje zenuwachtig ben. De gedachte aan den vreeselijken dood mijner arme

Don Quichotte de la Mancha en Sancho Panza, de befaamde geesteskinders van den beroemden schrijver De Cervantes, hebben te Madrid een standbeeld gekregen.

tante is het, die mij iederen keer opnieuw zoo opgewonden maakt.”

„Dat begrijp ik zeer goed. Ook ik heb in de eerste dagen na de vreeselijke gebeurtenis als verslagen rondgelopen. En de schrik, die mij overviel, toen ik na den terugkeer van mijn reis op den avond van den dag der misdaad die gruweldaad vernam, zit nog in mijn ledematen.”

Weer lette Rudolf bijzonder goed op. Hij moest andermaal iets hebben vernomen dat hem in verbazing bracht en de pijnlijke onzekerheid verergerde, waaronder hij leed.

„Wat? U was dus niet in Breslau, toen het gebeurde?”

„Neen, ik was in Opper-Silezië. Nog onmiddellijk voor mijn vertrek, op den namiddag van haar laatste levensdag, had ik mijn schoonzuster een bezoek gebracht en haar beter gestemd gevonden dan sedert langen tijd. Vijftien of zestien uur later heeft zij onder de vuisten van een moordenaar moeten sterven.”

Rudolf streek over zijn voorhoofd. Al de hulpe-loosheid van een man, die verward is in een chaos van raadsels en tegenspraak stond op zijn gezicht te lezen.

„Vreemd!” zei hij, misschien No. 10 zonder te weten, dat hij hardop sprak. „Onbegrijpelijk! En toch zou ik bereid zijn geweest, om er 'n eed op te doen.”

„Waarop had je een eed willen afleggen?” vroeg de koele stem van zijn vader. „En wat vind je onbegrijpelijk?”

Zonder zijn oogen op te slaan, schudde de advocaat zijn hoofd. „O niets! Ik dacht zooveel aan iets anders! De hemel geve, dat uw hoop op een spoedige ontdekking van den moordenaar bewaarheid wordt... Maar het is nu wel tijd, dat ik Mina ga begroeten. Ook stoort ik u waarschijnlijk in uw werk.”

„Ik heb het wel in deze dagen bijzonder druk. Je zult de oude vrouw in de keuken vinden. Zij wordt in den laatsten tijd steeds doover en steeds onuitstaanbaarder. Ik vrees, dat ik haar ten slotte nog zal moeten weggagen.”

„Dat moet u niet doen, vader. U hebt mij zelf verteld, hoe offervardig zij moeder gedurende haar laatste ziekte heeft verpleegd, en zij houdt toch ook de huishouding goed in orde.”

„Wel mogelijk; maar het staat mij tegen, om die half gekke, knorrige vrouw om mij heen te hebben. Maar, ik had het haast vergeten: je overleden tante heeft je een legaat van dertigduizend mark vermaakt.”

„Mij? Hoe weet u dat, vader?”

„Ik heb het vanmorgen vernomen op het bureau van politie. Het testament, dat mijn schoonzuster pas eenige maanden geleden bij de rechtbank heeft gedeponeerd, is gisteren geopend. Een groot bewijs van haar liefde is het juiste niet, of het moest zijn opgesteld in een tijd, toen zij niet heel toerekenbaar was. Behalve dat belachelijk kleine legaat heeft zij namelijk haar heele vermogen aan eenige gestichten vermaakt, waaraan zij bij haar leven onder geen voorwaarde ook maar een cent zou hebben gegeven. Ik hoop echter, dat de geldigheid van dit onzinnige testament met goed gevolg bestreden zal kunnen worden. Zoodra wij de bewoordingen ervan kennen, zullen wij daarover een rechtsgeleerde raadplegen.”

„Wij — zegt u? Hebt u daarvoor soms op mijn medewerking gerekend?”

„Dat spreekt vanzelf! Jij als de zoon van haar zuster komt daardoor immers vooral te kort en daarom zal ook namens jou het proces worden gevoerd.”

„Dan zal het nooit gevoerd worden, vader!” „Hoe? Meen je dat ernstig? Je schijnt niet te weten, dat die mevrouw Abt een gegoede — ja, misschien een zeer rijke vrouw is geweest. Men laat toch maar niet zonder bezwaar een vermogen voor zijn neus weghalen, vooral als het gestichten betreft, die toch maar dagdieven en luiards van het geld laten genieten. Als men misschien een paar honderdduizenden kan bezitten, moet men een groote dwaas zijn, om zich met een bagatel van dertigduizend mark te laten afschepen.”

„Die keus behoeft u geen hoofdbreken te bezorgen, want ik heb besloten volstrekt niets uit die nalatenschap aan te nemen.”

De graanhandelaar stootte op. Zijn gezicht was nog iets valier geworden.

„Niets? Ook het legaat niet? — Meen je dat ernstig?”

„Zeer ernstig, vader!”

„Maar dat zou toch de grootste dwaasheid zijn. Houd je jezelf voor rijk genoeg, om zulke sommen eenvoudig uit het raam te gooien?”

„En al was ik straatarm, mijn besluit zou daarvoor niet veranderd worden.”

„Edelmoedig — dat moet men zeggen! Maar je hebt toch zeker een of andere reden voor zoo'n heldhaftige daad. En misschien mag men die wel vernemen!”

„Er kleeft bloed aan dat geld, vader — daarom kan ik het niet aannemen.”

Frans Krauze zette een gezicht, alsof hij wilde lachen. Maar hij lachte toch niet. Zijn oogen hadden die van den advocaat ontmoet, en nu boog hij weer over zijn handelsboek heen, om met een zenuwachtige gejaagdheid daarin te bladeren.

„O zoo — daarom! Nu, ik denk, voordat je de akte van afstand teekent, zullen wij nog wel eens gelegenheid hebben, om daarover te spreken. Nu zal je voor alles op je gemak willen komen en ik wil je daarin niet hinderen.”

Zoodra Rudolf het kantoor had verlaten, leunde zijn vader weer met zijn armen op het blad van den lessenaar en drukte toen zijn gebalde vuisten tegen zijn slapen.

„Heer in den hemel, ook dat nog! — Hoe zou hij daaraan komen! Maar er is geen twijfel — hij was immers geheel veranderd. Zijn oogen wilden mij letterlijk doorboren. En die woorden: er kleeft bloed aan dat geld. Hoe weet hij — ik moet dat weten — spoedig! Ik wil niet voortdurend in een toestand van verdediging moeten zijn onder mijn eigen dak. Ik heb waarachtig al genoeg aan die opwindende komedie tegenover de anderen.”

Terwijl er zulke gedachten door zijn hoofd gingen, scheen het gezicht van den man zichtbaar te vervallen. Zijn anders zoo hardvochtige gelaats-trekken werden slap; er was iets wanhopigs in zijn doelloos voor zich uit starenden blik.

„Als alles toch vergeefs was geweest!” prevelde zijn dunne lippen en zooals tevoren voegde hij eraan toe: „Het is om gek te worden — het is niet meer te verdragen!”

Maar toen richtte hij z'n magere gestalte flink op. „Dwaasheid! Spoken! Er is nog niets verloren! — Laten we het spel voortzetten, ten einde toe! Ik moet het winnen!”

XIII

Mevrouw Deloria was in 'n slecht humeur weer thuis gekomen en zoozeer was zij met haar eigen aangelegenheden bezig, dat zij niet eens de groote verlegenheid bemerkte, waarmee Elze haar vraag, of er intusschen iemand geweest was, ontkenkend beantwoordde. Ook lette zij er niet op, dat Elze nauwelijks iets gebruikte van de spijzen, die uit het restaurant gebracht werden. Zij at er zelf maar een ietsje van, om toen met half gesloten oogen op de canapé te gaan zitten, alsof zij half slapend of in ernstige gedachten verdiept was.

Het servies stond nog op de tafel, toen er tweemaal hard aan de voordeurbel werd getrokken.

„Zal ik opendoen?” vroeg Elze, vervuld van een geheime vrees, dat het Rudolf kon zijn, en zij gevoelde een ware verlichting, toen mevrouw Deloria hoofdknikkend antwoordde:

„Het is in ieder geval mijnheer Hubner. Verzoek hem, intusschen den salon binnen te gaan. Ik kom dadelijk.”

Haar vermoeden was juist. Het was de bezoeker van gisteren, die toegang verzocht. Toen Elze hem volgens het verlangen van haar weldoenster in den salon bracht, lachte hij haar toe, zoodat zijn bijzonder groote, hagelwitte tanden als die van een roofdier achter zijn snor blonken.

„Onze wederzijdsche vriendin heeft u — hoop ik — ook opgedragen, mij intusschen gezelschap te houden, mejuffrouw! U was gisteren zoo stil, dat ik er sindsdien voortdurend over nadenk, of ik u soms op een of andere manier beleedigd heb. Nu zou u immers de beste gelegenheid hebben, om dat tegen mij te zeggen.”

Hij kwam zoo dicht bij haar, dat zij met afschuw de nare brandewijnlucht bemerkte, die hem omgaf. En zij deed niet haar best, om den tegenzin te verbergen, dien hij haar vandaag nog meer dan bij zijn vorig bezoek inboezemde. Met 'n gebaar, dat hij niet verkeerd kon begrijpen, week zij achteruit.

„U hebt mij niet beleedigd, mijnheer — en met

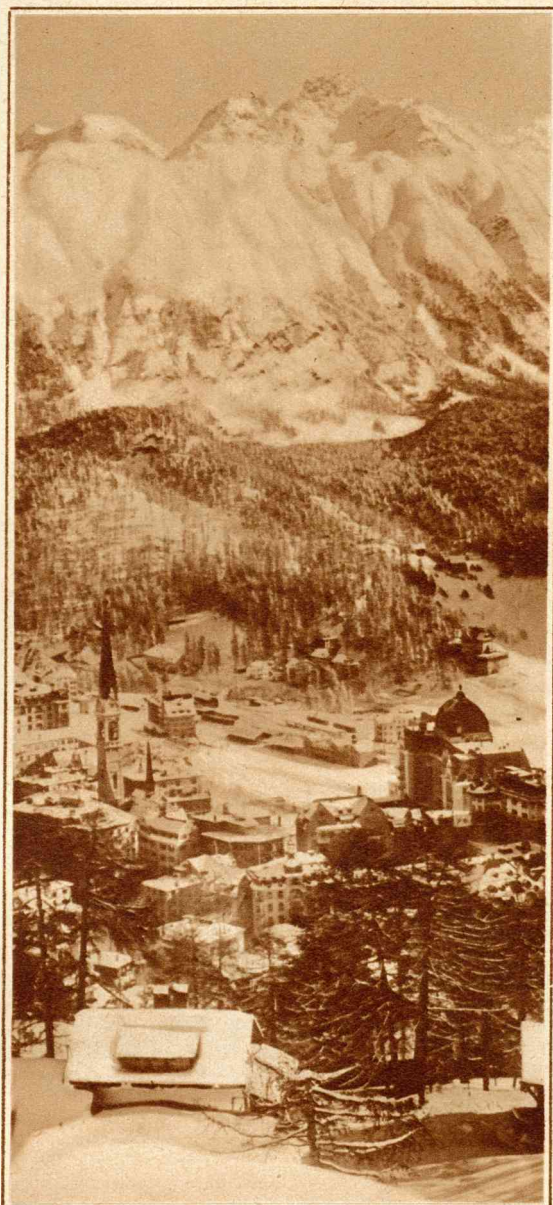
uw toestemming zal ik nu naar mevrouw Deloria terugkeeren.”

Maar hij ging haar vlak in den weg staan. „Als ik u dan geen reden daarvoor heb opgegeven, waarom moet u mij dan zoo vreeselijk afwijzend en koel behandelen? Ik geloof, dat wij zeer goede vrienden konden worden. Ik ben de uwe nu al en als u mij wilde vergunnen, het u te bewijzen —”

Hij boog naar haar toe, alsof hij zijn overige woorden in haar oor wilde fluisteren; in dit oogenblik opende mevrouw Deloria echter de deur en zei met een bijzonder harde stem:

„Ik heb tevergeefs op je terugkomst gewacht, Elze! Ik heb een boodschap voor je en zou graag willen, dat je dadelijk daarvoor uitging.”

Elze sloop spoedig weg en zoodra de deur achter

ST. MORITZ — Het bekende Zwitsersche stadje, waarheen het hart van alle wintersportliefhebbers trekt, heeft zich voor 1930 nog eens over laten poelieren.

haar gesloten was, wendde de vroegere kunstrijdster zich met knorrig, gefronste wenkbrauwen tot den bezoeker.

„Wat moet dat beteekenen? Wil je het meisje hier vandaan jagen?”

Hubner draaide zijn snor op; voor een oogenblik was er waarlijk iets van verlegenheid op zijn gezicht te lezen. „Och kom — een kleine scherts!” antwoordde hij op mevrouw Deloria's woorden. „Zoo heel kinderachtig is je beschermeling toch zeker niet meer, dat zij zelfs geen grap verstaat.”

„Voor grappen van dien aard zul je niet gauw het ware begrip bij haar vinden,” antwoordde mevrouw Deloria. „En mij dunkt, dat de achting voor mij je bovendien moest verbieden, zoo hier in huis op te treden.”

Nu toonde hij ook haar zijn witte roofdier-tanden. „Je bent vandaag slecht te spreken, beste Elze, anders zou je daarvan niet zooveel drukte maken. Maar ik heb gelukkig zeer goed geluncht en heb het vaste besluit gemaakt, mij door niets uit mijn goed humeur te laten brengen.”

„Stil!” viel zij hem in de rede. „Laat niemand je hooren!”

„Och ja — ik vergat zooveel!” zei hij glimlachend. „Dat je je met zooveel nadruk beriep op de hoogachting, die ik je schuldig ben, bracht mij eenigszins in de war. Zulke ondoelmatige uitdrukkingen moesten wij daarom in onzen omgang geheel weglaten.”

Mevrouw Deloria kon hem slechts met een verontwaardigden blik antwoorden, want juist kwam Elze met hoed en mantel weer over den drempel. Vlug gaf haar weldoenster haar eenige boodschappen te doen, die haar minstens een uur tijd zouden kosten en het jonge meisje vertrok, zonder ook maar een enkelen keer naar dien kant te kijken, waar Hubner op zijn gemak in een leuningstoel lag, met een sigaret tusschen de lippen en een zelfvoldaan lachje op het gelaat.

Mevrouw Deloria zei nu: „Ik moet mijn best doen, om haar volle vertrouwen te winnen — dat is alles! Zij moet mij blindelings genegen zijn en volmaakt in mij gelooven. Zoodra de minste achterdocht in haar zou opkomen, kunnen wij haar onmogelijk meer voor onze plannen gebruiken. En ik heb haar niet bij mij opgenomen, alleen om mij de dure weelde van een gezelschapsjuffrouw te vergunnen.”

„Zooals altijd, onderwerp ik mij ook nu aan je wijzen raad,” zei hij spottend. „Johannes zal dus het geld op haar naam verzenden. Maar hoe zul je haar deze eigenaardige geldzending verklaren?”

„Laat dat maar aan mij over! Zooals ik gisteren al tegen je zei, zou het mij aangenamer zijn geweest, als wij daarmee nog een paar weken hadden kunnen wachten. Maar intusschen zijn hier dingen gebeurd, die het ook voor mij wenschelijk maken, om zoo spoedig mogelijk een grooter bedrag in handen te krijgen. Ik vrees, dat wij op zeer onaangename verrassingen voorbereid moeten zijn.”

„Zie je al weer spoken? — Wat voor een nieuw gevaar heb je dan nu ontdekt?”

„Heb je de avondbladen van gisteren gelezen?” „Nee, ik heb wel wat beters te doen. Als er iets bijzonders gebeurt, hoort men het toch wel.”

Mevrouw Deloria haalde een gekreukeld dagblad uit haar zak en gaf het hem, terwijl zij een bepaalde plaats aanwees. „Lees dan dit artikel. Het zal je genoeg interesseeren.”

Met een zorgeloos vroolijk gezicht was Hubner beginnen te lezen, maar nu werd hij opeens zeer ernstig.

„Drommel nog toe, wat moet dat beteekenen? Hoe is die kerel aan deze belastingkwitantie gekomen? Die heeft hij natuurlijk gevonden of gestolen. Maar dat is in alle geval een zeer lastig toeval.”

„Zoo denk ik er ook over. Des te lastiger, omdat de politie met den grootsten ijver naar een verklaring schijnt te zoeken. Ik ben vanmorgen al voor een verhoor op het politiebureau geroepen.”

Hubner wierp knorrig zijn sigaret op den grond. „Ellendig! Je bent natuurlijk niet gegaan en denkt er nu over, om op den loop te gaan?”

„Waarom had ik er niet naar toe moeten gaan? Het zou de grootste dwaasheid zijn geweest, als ik het had nagelaten.”

Met een bewonderenden blik keek Hubner naar haar op. „Nu, het ontbreekt je niet aan moed, dat zouden zelfs de ergste vijanden moeten toegeven. En wat wilden ze op het politiebureau van je weten?”

„Ik moest hun nauwkeurige inlichtingen geven over de omstandigheden van mijn overleden broer en het zou hun zeer aangenaam zijn geweest, als ik ook een portret van hem had kunnen toonen.”

„Een portret? Ja — waarvoor dan?”

Mevrouw Deloria haalde haar schouders op. „Ik weet het niet. Misschien denken zij, dat hij uit het graf verreezen is, om een oude vrouw te worpen en haar gestolen bezittingen met behulp van een belastingkwitantie te verkoopen, die hij schijnbaar eveneens pas na zijn dood heeft betaald.”

„Hoor eens, Stella, ik vind, dat die geschiedenis volstrekt niet iets is, om erover te spotten. Twijfelt men er dan aan, dat hij waarlijk gestorven is?”

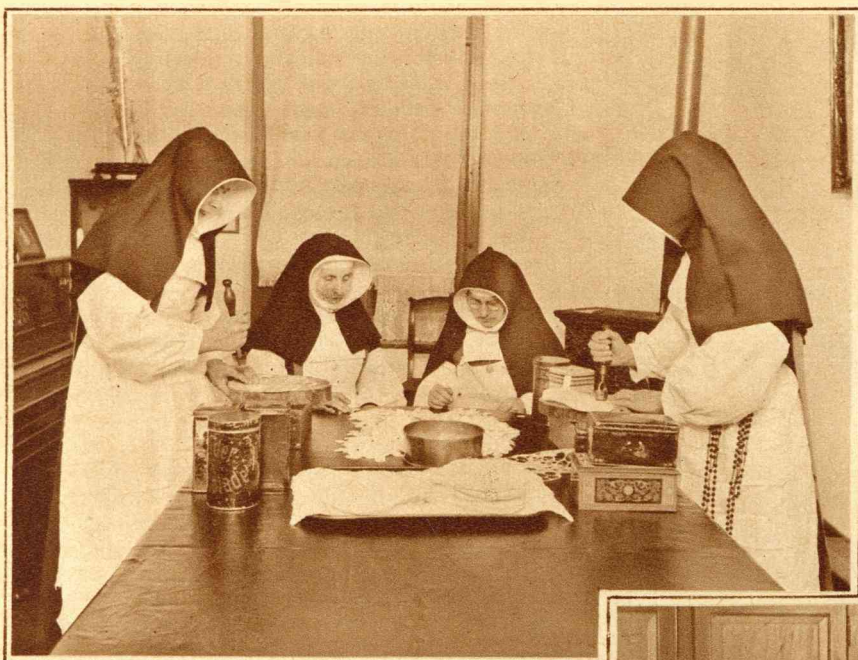
„Dat nu wel niet. Maar ten slotte moeten wij er toch op voorbereid zijn, dat zoo'n twijfel zou kunnen ontstaan. En ik zou in het beslissende oogenblik niet graag zonder de noodige middelen zijn als vluchten eens noodzakelijk werd.”

Wordt voortgezet

Onderwijs in nuttige handwerken.

HET GESTICHT „ST. JOSEPH” TE MAASTRICHT

In het gesticht is ook een hostiebakkerij gevestigd. Men ziet hier de zusters bezig de hosties uit te steken en te tellen.

Deze R.K. instellingen erbarmen zich over deze stakkers, die, pas in het begin van hun leven, reeds alleen staan om den zwaren strijd om het bestaan te voeren. Liefderijk worden ze opgenomen onder de beschermende vleugels van de inrichting. Kan er een bedrag voor hun onderhoud betaald worden, goed, is er echter geen geld, in Godsnaam, daar kunnen de kinderen niets aan doen en ze moeten toch groot gebracht worden. Onderscheid

tusschen hen wordt niet gemaakt en de een is even welkom als de ander. In het gesticht „St. Joseph” worden alleen meisjes opgenomen, reeds vanaf anderhalf jaar. Voogdijkinderen komen hier niet. Momenteel zijn er 57 meisjes ondergebracht, onder de voortreffelijke hoede van 22 zusters. De kleinsten onder hen brengen hun tijd door met verschillende spelen, terwijl de ouderen de school bezoeken, die in de buurt van het gesticht staat. In hun vrijen tijd krijgen ze onderricht in alle vakken, die voor een goede dienstbode onontbeerlijk

De jongste kinderen zijn natuurlijk aller lievelingen en worden op allerlei manieren vertroeteld.

zijn. En ze zijn wat verheugd, dat ze kunnen meehelpen om de inkomsten van het huis te vergrootten door het maken van handwerken, borduren, naaien van linnengoed, breiwerk, enz. De zusters hebben ook een Hostiebakkerij, die ver in den omtrek bekend is. Niet alleen zorgen deze voortreffelijke zusters

Onder de verschillende sociale instellingen, welke Maastricht bevat, neemt het Gesticht „St. Joseph” een voorname plaats in. Het is voor ons dikwijls onbegrijpelijk, hoe deze instellingen kunnen voortbestaan en we staan telkens weer verbaasd te kijken als we naar de inkomsten vragen en we hooren dan, dat daar de inwoners zelf voor moeten zorgen. We veronderstellen altijd, dat Rijk en Gemeente deze inrichtingen subsidieeren en deze veronderstelling blijkt er telkens naast te zijn.

Zoo ook bij het Gesticht „St. Joseph”, dat zich ten doel stelt, arme, hulpbehoevende meisjes geheel op te voeden tot degelijke, nette dienstboden, die in haar eigen onderhoud kunnen voorzien. Wat een geluk, dat deze instellingen er zijn. Wat moest er anders terecht komen van de arme weezen, die hun ouders reeds op zeer jeugdigen leeftijd moeten missen en van hen, die hun moeder verliezen, dus de opvoedster, die voor hun belangen zorgt en die niet gemist kan worden; en vooral de kinderen van de ongehuwde moeder, die, verstoot door de maatschappij, maar moeten zien, dat ze rondkomen.

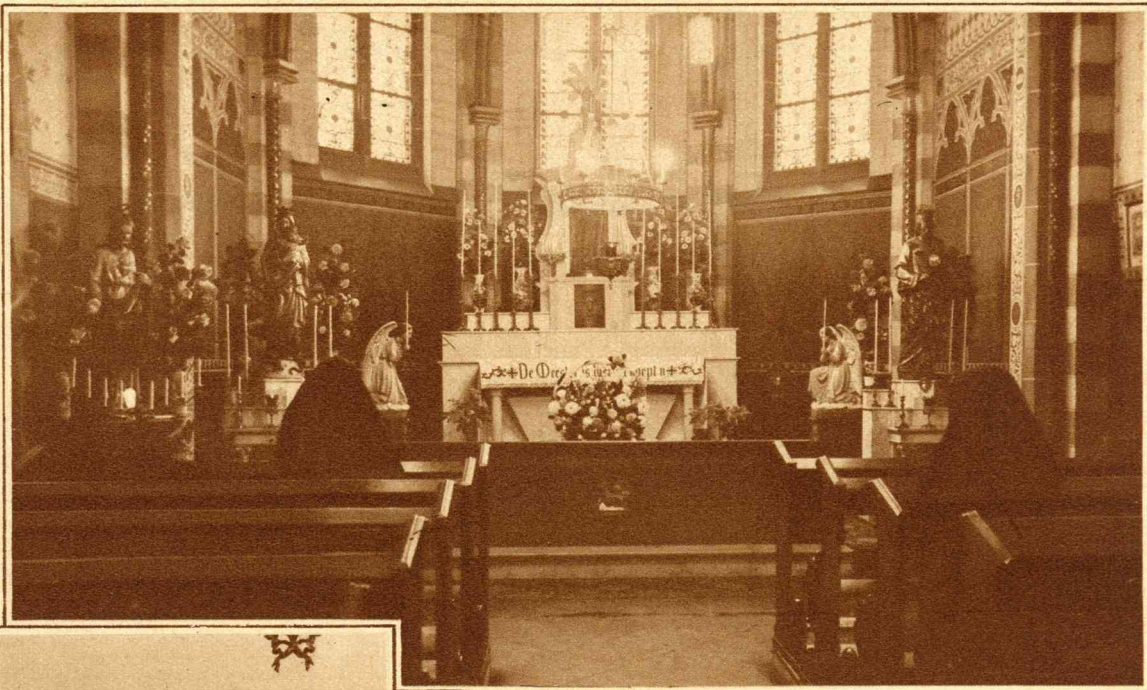

De kleintjes vermaken zich met prentenboek en speelgoed.

ervoor, dat de meisjes een goede opvoeding krijgen, ze zorgen er ook voor, dat zij goed geplaatst worden, wanneer de tijd gekomen is, dat ze bekwaam genoeg zijn om op eigen beenen te staan. En de familie, waar zoo'n bekwame hulp in de huishouding terecht komt, kan ervan overtuigd zijn, dat alles gebeurt, zooals het moet.

We hebben onze lezers reeds met verschillende instellingen in kennis gebracht en het verheugt ons, dat wij over de medewerking van die instellingen niet te klagen hebben. Overal worden we vriendelijk ontvangen en in de gelegenheid gesteld het een en ander op de gevoelige plaat vast te leggen, dank zij de groote populariteit, waarin ons blad zich mag verheugen.

In het Gesticht „St. Joseph” heerscht ook weer dat prettig saamhorigheidsgevoel, dat zich kinderen-voelen-van-één-groot-gezin. We willen hiermee natuurlijk niet zeggen, dat alle meisjes even braaf en zonder een enkele fout zijn. Het zijn per-slot-van-rekening ook kinderen en die moeten zoo af en toe hun teveel aan levensvreugde eens tot uiting laten komen. Dat is ook heelemaal niet erg,

De huiskapel.

In de keuken voor de kinderen.

want niets is verschrikkelijker dan een kind, dat zoo wordt gedrukt en gekneed, tot het eigenlijk geen kind meer is; alleen nog maar een klein volwassen menschje, zonder verder nog kinderlijk te voelen. De zusters van St. Joseph zorgen er wel voor, dat de op-

voeding niet te streng doorgevoerd wordt. Ze leiden de kinderen door 't moeilijkste gedeelte van het leven heen, met zachte hand en helde-

In de naaikamer.

Groepfoto van de inwonsters van „St. Joseph”.

ren blik, ingrijpend, daar, waar het noodig is, zonder de kinderziel teveel te vermoeien met onnoodige aanmerkingen en straffen. De kinderen zijn haar daar dankbaar voor en helpen zelf mede om de zware taak van de opvoedsters te maken tot een dankbaar werk.

Zoo is ook hier weer, temidden van het volle leven eener stad, een inrichting, waarvan de bewoonsters stil paar weg gaan, onopgemerkt weldoende aan het arme kind, de kiem leggend voor 'n zekere toekomst, en ons, buitenstaanders weer eens bewijzend, waartoe echte Christelijke naastenliefde in staat is.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. De commandant van een patrouilleerende troep soldaten, kapitein Francis, is hiervan getuige. Francis meent in Monty een ouden bekende te zien, hoewel deze zich afzijdig houdt. De kapitein geeft aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat, ingeval van overlijden van een der beide mannen, de andere eigenaar wordt der geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening den tocht door de Afrikaansche oerwouden niet zal overleven en hij geeft Trent te kennen dat deze later, wanneer Monty niet zou terugkeeren, met hem, kapitein Francis, te doen zou krijgen. De twee avonturiers vertrekken, achtervolgd door de bloeddorstige benden van den koning, die reeds spijt heeft over zijn toestemming. Monty kan het doel niet bereiken en noodgedwongen laat Trent, die den ongelukkigen drankzuchtige mijlener heeft gedragen, Monty achter, naar hij meent stervende, en hij belooft aan Monty wanneer hij zijn doel zal bereiken, diens dochter, om wier portret zij al eens tegen inzet van drank hadden gedubbeld, te doen deelen in de baten. Alleen zijn weg vervolgend, bereikt Trent het einddoel, de kust, waar hij een zesde aandeel der concessie tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza

verkoopt. Vervolgens gaan beiden naar Londen, waar Trent met Da Souza, die gehuwd is, samen gaat wonen en Scarlet Trent wordt weldra een der grootste geldmagnaten van Londen. Als hij probeert om Da Souza, van wien hij een afkeer krijgt, kwijt te raken, ontstaat er twist tusschen hen, waarbij blijkt dat Da Souza hem in zijn macht heeft, omdat deze weet, dat Monty, de voormalige gezel van Trent, niet dood is, doch indertijd werd gered en thans op een nederzetting werkt aan de Afrikaansche kust, verstoken van zijn geheugen en geestelijk gekrenkt, zoodat de financieele positie van Trent, wanneer dit bekend zou worden, vernietigd zou zijn. Voor de eerste maal in zijn leven handelt Trent niet eerlijk: hij neemt niet de noodige stappen, die hij verplicht is te doen, nu hij weet, dat Monty leeft. Trent heeft inmiddels kennis gemaakt met een journaliste, die hem interviewde, in wie hij het meisje van het portret, Monty's dochter herkent, die den naam voert van Ernestine Wendermott. Trent en de journaliste hebben voor elkander een zekere hoogachting, die nog versterkt wordt door wat Trent haar over zijn vroeger leven en avonturen vertelt. Kort na hun kennismaking verneemt Ernestine van een bekenden jongeman, Davenant, dat Monty, de metgezel, waarover Trent haar heeft verhaald, haar vader moet zijn geweest en ten slotte krijgt zij een uitnodiging, op een bekend advocatenkantoor in Lincoln's Inn te komen. Zij verneemt daar, dat Trent haar, Monty's dochter, een groote som gelds wil offeren. Zij weigert en verzoekt den advocaten Trent onkundig te laten met het adres van Monty's dochter. Zij raakt nu allengs

overtuigd, dat Trent haar vader vermoord heeft en teneinde daarover zekerheid te krijgen besluit zij zich Trent's vertrouwen te veroveren, hoewel zij thans een hevigen afkeer van hem heeft. Bovendien verneemt zij, dat een zekere Fred, 'n vriend van Davenant, binnenkort een betrekking krijgt op de Goudkust. Ook hem wordt verzocht nasporingen te doen. Trent kan zijn geweten evenwel niet tot zwijgen brengen en gaat naar Afrika om Monty op te zoeken en, indien mogelijk weer mee terug te nemen. Da Souza, die hem wil belletten zijn doel te bereiken, gaat met dezelfde boot. Ter bestemde plaatse aangekomen komt Trent tot de ontdekking, dat Monty's slechte toestand te wijten is aan Da Souza's broer, die den ongelukkigen drank verschaft. Trent maakt daaraan een einde. Dan gaat Trent verschillende moeilijkheden, die de Bekwando-Maatschappij ondervindt, oplossen, en na den administrateur Cathcart ontslagen te hebben, legde hij met den overgebleven ambtenaar, den reeds bekenden Fred Davenant, den vereischten nieuwen weg aan, waarbij zij met vele moeilijkheden te kampen hadden. Daarbij redde hij kapitein Francis, die door de wilden werd achtervolgd, het leven, en bij een lateren overval nog eens, hoewel deze zijn bitterste vijand geworden was. Ook met Da Souza moest hij rekening gaan houden, daar deze naar Londen was teruggekeerd, in gezelschap van Monty, en daar tegen hen intrigeerde. — In afwachting van een aanval der wilden zijn thans Trent en Davenant in gesprek over Londen en het gesprek komt op Davenant's tante, Ernestine Wendermott.

No. 20

N een, ze is eigenlijk een nicht van mijn moeder, „maar ik noem haar tante, dat zijn we altijd zoo gewoon geweest. Ze is eigenlijk niet veel ouder dan ik. Haar naam is Wendermott — Ernestine Wendermott. Ernestine is een mooie naam, vindt u ook niet?”

Trent stond op, terwijl hij iets mompelde over een geluid in het bosch. Hij stond met zijn rug naar den jongen toe, en keek gestadig naar de donkere lijn van het kreupelhout daarginds. In werkelijkheid zag hij niets, maar toch droeg hij bijzonder zorg, dat het rossige licht van de dansende vlammen niet op zijn gelaat zou vallen. De jongen leunde op zijn elleboog, en keek in dezelfde richting. Hij was verbaasd over een voorbijgaand iets, dat hij in Trent's gelaat gezien had.

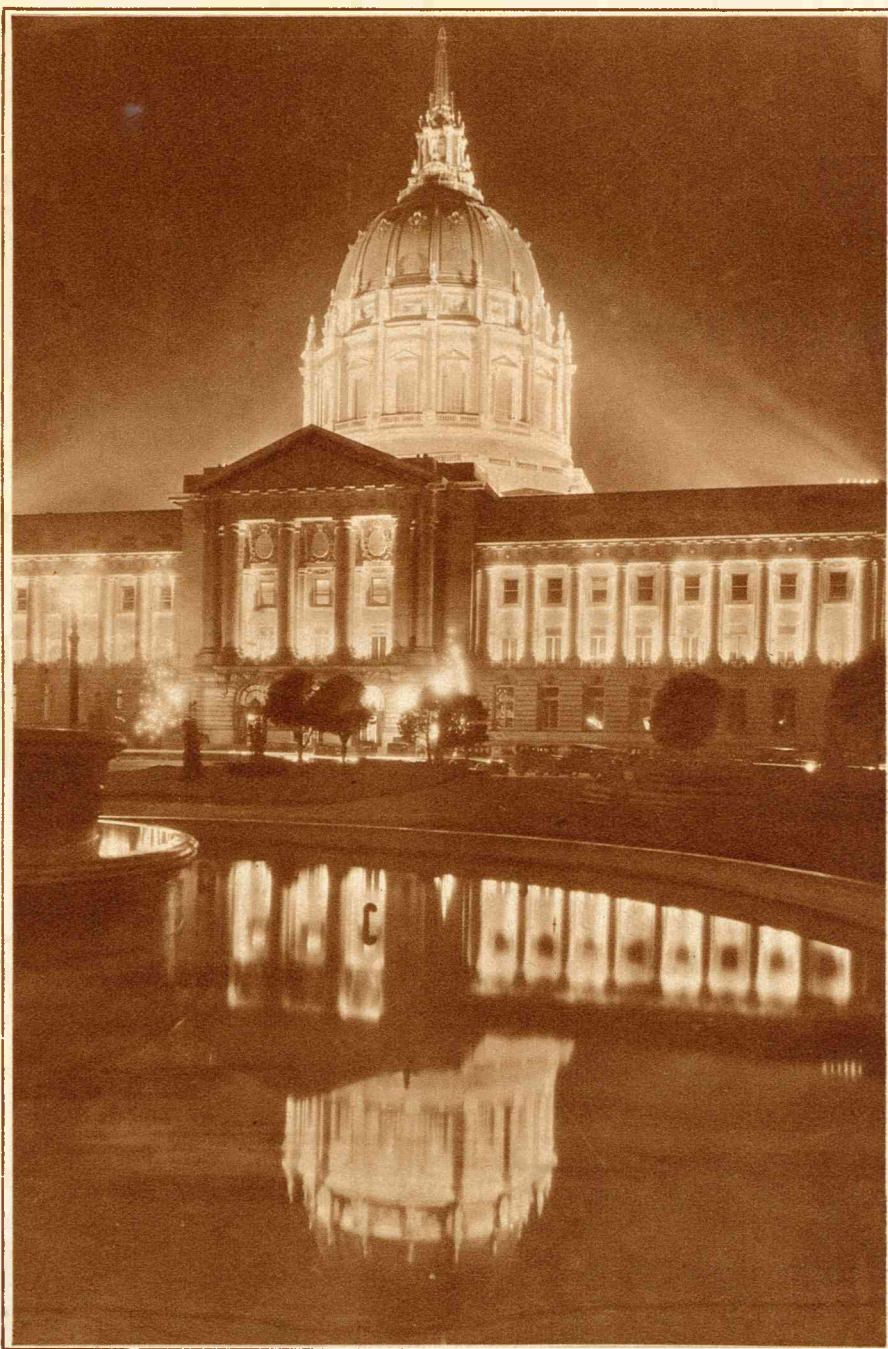
Later was het menigmaal een liefkoosde gedachte van Trent, dat het 't geluid van haar naam geweest was, dat hen allen gered had. Want hoewel zijn turen aanvankelijk slechts een ijdel turen geweest was, werd het plotseling bewust en scherp. Hij boog zich voorover, en fluisterde iets tot den jongen. Die woorden werden langs de heele rij van slapende mannen doorgegeven, en een voor een trokken zij terug in de diepe, uitgegraven greppel. Het rossig vuur ging op en neer, en knetterde — slechts een paar passen buiten de door de vlammen verlichte ruimte kwamen de donkere gedaanten van mannen aangekropen door het ruwe gras, als slangen.

XXIX

De aanval was een mislukking. Het gevecht was in tien minuten voorbij. Honderd jaar geleden hadden de mannen van Bekwando, die geen fijneren drank kenden dan palmwijn, één goede eigenschap — dapperheid. Maar de beschaving, die hun grenzen naderde, had oom Sam meegebracht, begeerig naar ivoor en goud, en oom Sam had rum en sterken drank meegebracht. De zenuwen hadden hen toen be-
geven, en hun spieren waren er bij gaan hangen. Toen zij uit het lange gras waren opgesprongen met

een afschuwelijk gegil en zich met gevelde speren op de gehate indringers hadden geworpen, en als-
dan ontvangen waren door een verblindend vuur

van Lee- Metford- en revolverkogels, verdween hun moed als wasem van een spiegel. Zij aar-
zelden, en een regen van kogels hield verschrik-
kelijk in hun rijen huis. Aan alle kanten vielen de krijgslieden van Bekwando neer als kegels — alleen een half dozijn ongeveer sprong naar voren voor een gevecht van man tegen man — de rest vluchtte weg, met kreten van wanhoop, naar de beschutting van het bosch, en niet één van hen durfde nog ooit de blanke mannen met zelfbewustheid onder de oogen komen. Trent was enkele oogenblikken in beslag genomen. Want 'n geweldige wilde, die hem bij het licht van de flikkerende vlammen herkend had, was met zijn speer in de hand op hem afgesprongen, en achter hem aan kwamen anderen. De eerste ontweek Trent's kogel, en wierp zich nu op hem, toen de jongen hem door de wang schoot, en de man omrolde en in het vuur terecht kwam, met een doodskreet, die door het kamp hoog boven het rumoer van den strijd uitklonk. Den man, die achter hem kwam, schoot Trent zelf neer, maar de derde was op hem toegesprongen, vóór hij zijn revolver opnieuw kon laden, en de beide mannen rolden in een hevige worsteling over den grond, te eng elkaar omvattend, dan dat zij gebruik konden maken van wapens, maar beiden met ontzettend aangewakkerden bloeddorst. Een oogenblik was Trent er het ergst aan toe — een slag kwam op zijn voorhoofd terecht (het litteken daarvan behield hij zijn heele leven), en de houten knots werd reeds in de lucht gezwaaid voor een tweeden en meer dodelijken slag. Maar op dat oogenblik sprong Trent overeind, sloeg den man met zijn ongeladen revolver vlak in het gelaat, en toen hij wankelde van den schok, schoot een soldaat hem van achteren door het hart. Trent zag hem achterwaarts waggelen en zonk toen zelf neer, duizelig van den slag, dien hij ontvangen had. Later begreep hij, dat hij flauw moest zijn gevallen, want toen hij zijn oogen opende, was de zon opgegaan, en liepen zijn mannen rond en keken naar de doode inlanders,

Een nachtfoto van het fraaie stadhuis van San Francisco. Het is opgetrokken in Franschen Renaissance-stijl uit den tijd van Lodewijk XIV en levert zoowel 's nachts als overdag een imposant gezicht op.

die bij menigte in het gras lagen. Trent ging over-eind zitten, en vroeg om water.

„Iemand van ons gewond?” vroeg hij den jongen neger, die hem wat water bracht.

De jongen grijnsde, maar schudde het hoofd. „Menigte wilden gedood,” zeide hij, „geen blanke man of Kru-neger.”

„Waar is Mr. Davenant?” vroeg Trent plotse-ling. De jongen keek om zich heen en schudde het hoofd.

„Niet gezien, Mr. Davenant,” zeide hij. „Hij vechten goed, echter hij niet gewond.”

Trent stond op met een benauwende vrees in het hart. Hij wist heel goed, dat, als de jongen in de buurt en ongedeerd was, hij aan zijn zijde zou geweest zijn. Ver-geefs liep hij het kamp in alle richtingen af. Eindelijk meende een van de Kru-negers zich te herinneren, dat hij gezien had, hoe een groote wilde weg-sprong met iemand op zijn rug. Hij had ge-meend, dat het een van hun gewonden was — maar het kon de jongen geweest zijn. Met een benauwend gevoel van ontzetting besefte Trent de waarheid. De jongen was gevangen genomen.

Zelfs toen bleef hij meester over zichzelf op een wonderbaar-lijke manier. Allereerst gaf hij aanwijzingen voor het werk van den dag. Dan riep hij vrij-willigers op, om met hem mee te gaan naar het dorp. Er was niet veel geestdrift. Achter wallen vechten tegen een vijand, die geen dekking had, en ook geen vuurwapens, dat was heel wat anders, dan hen trotseeren in zijn eigen leger. Niet-temin kwamen onge-veer twintig mannen naar voren, waaronder een gids, en Trent was tevreden.

Zij vertrokken onmiddellijk na het ontbijt en baanden zich gedurende vijf uren een weg door dicht kreupelhout en struikgewas, zonder ook maar een spoor van een pad, hoewel hier en daar voetstappen te zien waren, en gebroken takken. Omstreeks den middag was een deel van den troep uitgeput, en bleef telkens achter. Een uur later volgde een lange rij uitgeputte strompelaars Trent en den inlandschen gids. Maar voor al hun verzoeken om even rust te nemen, was Trent hard als steen. Iedere minuut uitstel kon de kans ver-minderen om den jongen te redden. Op het eigen oogenblik konden de wilden begonnen zijn met hun gruwelijke voorbereidingen. Die gedachte bezielde hem met nieuwe kracht. Hij snelde verder met groote, onvervaarde stappen, die weldra een steeds grooter wordende afstand legden tusschen hem en de rest van den troep.

Gaandeweg begon hij zich zijn omgeving te herinneren. De weg werd minder moeilijk — nu en dan waren er sporen van een pad. Ieder oogen-blik werd de drukkende vochtige hitte nóg druk-kender en nóg klammer. Telkens als hij aan zijn voorhoofd raakte, merkte hij, dat het droop. Maar aan die dingen hechte hij weinig waarde, want iedere stap bracht hem thans nader bij het eind van zijn tocht. Flauw kon hij in de stilte van den middag het gekletter van koperen instrumenten hooren, en het akelig rouwgekrijsch van de ver-slagen wilden. Nóg enkele stappen, en hij had hen bijna in zicht. Hij matigde zijn pas, en naderde meer steelsgewijze, totdat alleen een scherm van struiken hem scheidde van het dorp. Door die struiken heen turend, zag hij een schouwspel, dat het bloed in zijn aderen deed verstijven.

Ze hadden den jongen! Hij was daar, in dien

fantastischen kring, aan handen en voeten ge-bonden, maar — zoover als hij kon zien — voor het oogenblik ongedeerd. Zijn gezicht was naar Trent toegekeerd, bleek en een weinig ontsteld, maar zijn lippen waren vast opeengeklemd, en hij uitte geen geluid. Naast hem stond een man met een groot inlandsch mes rond te dansen en te zingen — door het heele dorp klonk het geluid van weeklagen en gejammer, en voor zijn hut lag de koning, met een leege flesch naast zich, dronken, en onbeweeg-lijk. Trent's oogen werden wilder, toen hij hen gadesloeg. Was *dit* een volk, om hem in den weg te staan — om er bescherming en sympathie voor te vragen van vreemde regeeringen, tegen hun

ste toevlucht van hun bijgeloovige hoop was ver-nietigd; zelfs de dronken koning ging overeind zitten, en maakte vreemde geluiden.

Trent bukte, raapte het mes van den toovenaar op, en sned de touwen door, waarmee de jongen gebonden was. Hij krabbelde overeind met een zwakken lach.

„Ik wist, dat u me zou vinden,” zei hij. „Zag ik er vreeselijk verschrikt uit?”

Trent klopte hem op den schouder.

„Als ik niet op tijd geweest was,” zeide hij, „zou ik iederen man hier neergeschoten hebben, en hun hutten boven hun hoofd verbrand hebben. Neem dat mes op, oude jongen, vlug. Ik geloof,

dat die kerels wat kwaads in den zin hebben.”

De twee krijgslieden, die bij den toovenaar gestaan hadden, kwa-men nader, maar toen zij binnen een paar passen van Trent's re-volver waren, vielen zij op hun knieën. Het was het teken, dat zij zich onder-wierpen. Trent knikte, en een oogenblik later bleek de reden, waar-om zij geen tegenstand meer boden. De rest van de expeditie kwam op de open plek aan.

Trent stak een si-gaar op, en ging zitten op een blok hout, ten-einde te overleggen, wat nu verder het beste was, wat er ge-daan kon worden. In dien tusschentijd brachten de inlanders met bedeesde manieren broodwortels voor de blanke mannen. Na een korte rust verzocht Trent hen, hem te vol-gen. Hij stak de open ruimte over naar de woning van den toove-naar, en rukte het gor-dijn van gedroogd gras, dat voor de opening

hing, neer. Zelfs toen was het nog zóó donker daarbinnen, dat zij een toorts moesten aansteken, voor ze de wanden konden zien; en de stank was ontzettend.

Een zacht gemompel ontsnapte aan de lippen der Europeanen, toen het inwendige voor hun oogen zichtbaar werd. Tegenover de deur bevond zich een levensgroot en afschuwelijk beeld van een grijnzenden afgod, dat gemaakt was van hout, en met verschillende kleuren beschilderd. Daarnaast stonden andere, nóg afschuwelijker beelden, en een rij doods-koppen hing van het dak. De hand van een blanke, thans zwartgeworden van ouderdom, was aan den wand vastgestoken met den punt van een speer. De stank en vuiligheid van de heele plaats waren eenvoudig verpestend. Toch lagen daarbuiten nog een aantal vrouwen en verscheidene mannen op hun knieën, en hoopten nog, tegen alle hoop in, op hulp van hun aloude afgoden. Een kreet van ontzetting ging op, toen Trent zonder complimenten het dichtstbijzijnde afgods-beeld tegen den grond trapte — een gegil van panischen schrik, toen de jongen — met een glans van ondeugendheid in zijn oogen — een door den worm verteerd, afschuwelijk afgodsbeeld midden onder hen gooide, en met een flinken trap zijn holle zij in elkaar trapte. Daar lag het kaal en leelijk in den fellen zonneschijn, een blok mismaakt hout, slecht geschilderd in helle kleuren, het ding, dat zij in duisternis en in het geheim vereerd had-den — zij en het geslacht vóór hen. Al de geheim-zinnigheid van zijn omsluierd bestaan, de vreeselijke tooverwoorden van den dooden medicijn-meester, de eerbied, die een almachtig en overge-erfd bijgeloof levendig in hen had gehouden, dat alles kwam hun voor den geest, toen zij daar bevend stonden.

(Wordt voortgezet)

DE „BREMEN” IN VOLLEN STORM. Aan de geweldige stormen der laatste weken konden de ontzaglijke zeekasteelen zich moeilijk onttrekken — ze voeren er even gemoedereerd op uit, maar moesten dan ook meermalen heel wat verduren. De om haar snelheid vermaarde mailboot „Bremen” tijdens een gierend wind op haar laatsten overtocht van Amerika naar Europa.

onderwerping, opdat zij hun land zouden kunnen behouden teneinde het te misbruiken, evenals zij hun lichaam overgaven aan uitspattingen? Hij keek achter zich, en luisterde. Alsnog was er geen spoor van een van zijn volgelingen, en men kon met geen mogelijkheid zeggen, hoelang deze grap-pen zouden duren. Trent zag zijn revolver na, en klemde de tanden opeen. Er mocht niet te minste kans zijn, dat den jongen leed geschiedde. Hij stapte kloekmoedig uit het struikgewas naar de open plek, en riep hen toe met luider stem.

Alom weerklonk een wild geschreeuw van vrees. De vrouwen vluchtten naar de hutten, de mannen renden weg als ratten, om dekking te zoeken. Maar de beul van Bekwando, die een toovenaar was, en voor heilig doorging, liet zich niet uit het veld slaan, en richtte zijn mes op Trent. Twee anderen, ziende, dat hij stand hield, bleven ook. Het was een kritiek oogenblik.

„Snijd die touwen los!” beval Trent, terwijl hij op den jongen wees.

De toovenaar zwaaide met zijn handen en kwam een stap nader op Trent toe, met uitgestrekt mes. De twee anderen kwamen echter achter hem aan. Reeds was een speer geveld, Trent's revolver flikkerde in het zonlicht.

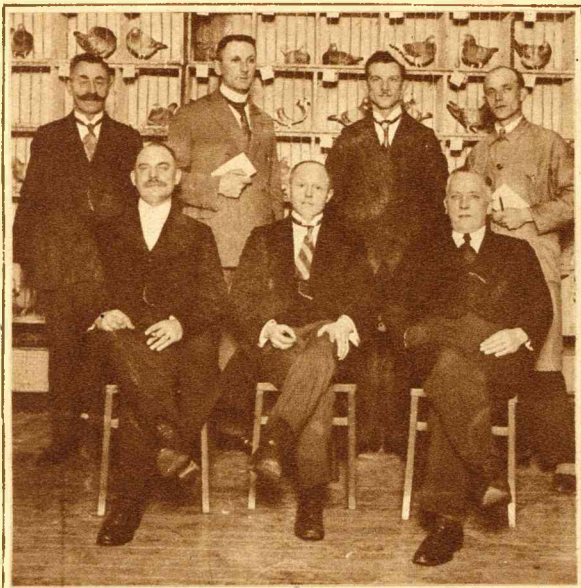
„Snijd dat touw door!” beval hij opnieuw.

De toovenaar richtte zijn mes! Trent aarzelde niet langer, maar schoot hem vastberaden door het hart. De man deed een sprong in de lucht en viel voorover op den grond, met een doods-kreet, die weerklink scheen te vinden in iedere hut en achter iederen boom in Bekwando. Het was als het ware de vernietiging van hun laatste hoop, want had hij hun niet verteld, dat hij een toovenaar was, dat zijn lichaam bestand was tegen dat kwaadaar-dig vuur, en dat hij zelf de blanke mannen verslaan zou, als ze kwamen? En nu was hij dood! De laat-

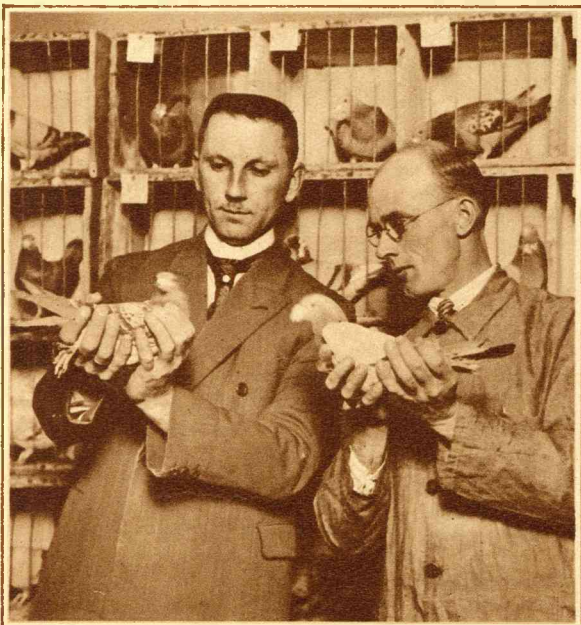

De keukenkennis in glazen potjes. De R.K. Jonge Boerenstand te Leveroy (L) organiseerde een landbouw- (huishoud-) cursus, waarvan de sluiting met groote festiviteiten en tentoonstellingen plaats had. Wij brengen hier een stand in beeld.

Limburgsch Foto-nieuws

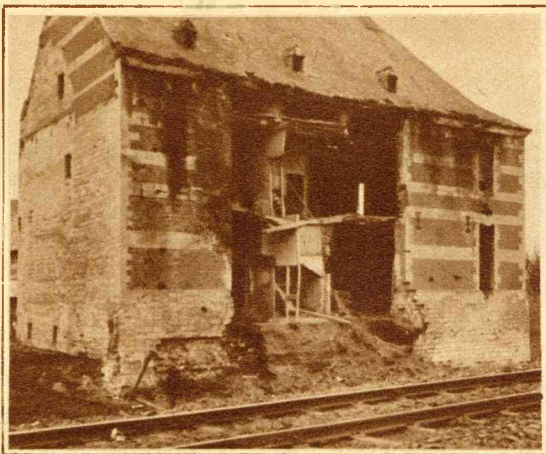

Door den Alg. Bond van Postduivenliefhebbers te Kerkrade werd een internationale postduivententoonstelling gehouden. Bestuur en keurmeester van de hokken.

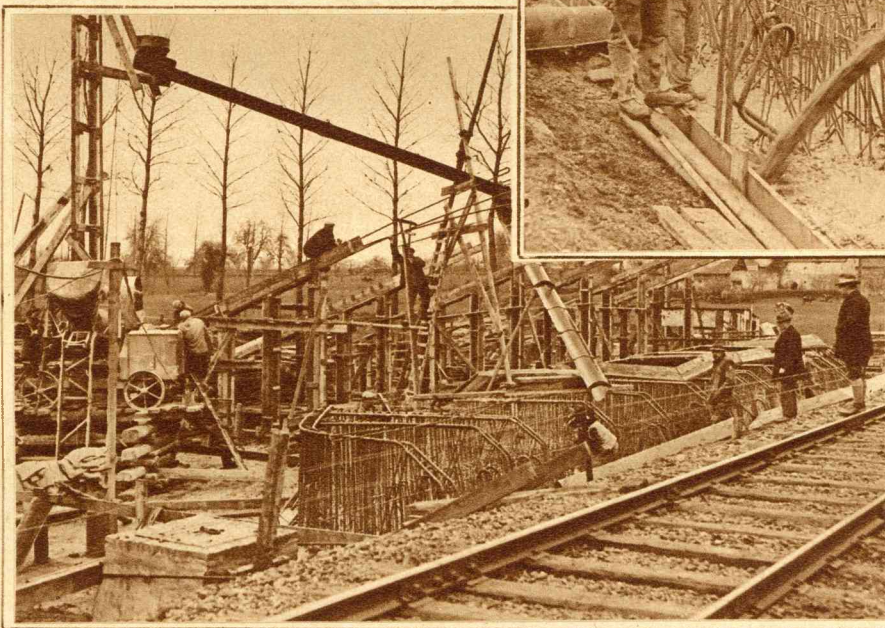

De keurmeesters Tack, Venlo en Schweitzer, Reuver met den 1en en 2en prijs oude doffers.

Bestuur en leden van den R.K. Werkmeestersbond te Terwindsen, welke het 12½-jarig bestaan herijacht.

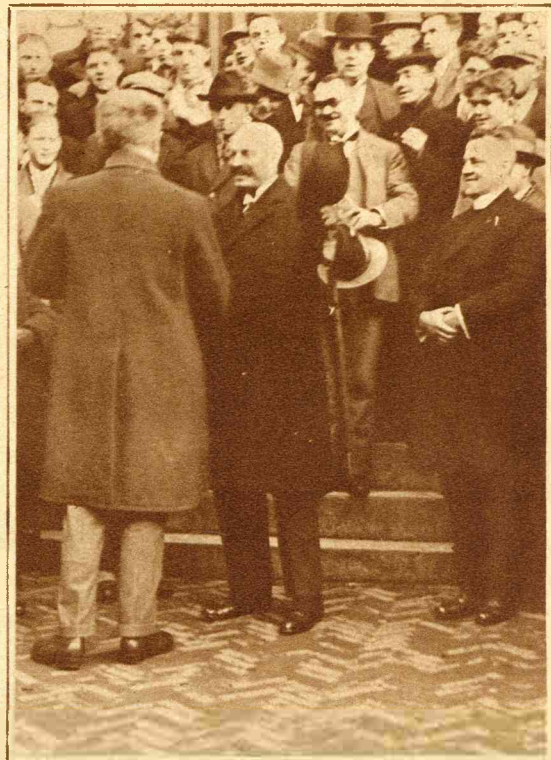

Het kasteel St. Jans-Geleen is meer en meer aan het vervallen door de voorbijrijdende treinen. De gevel is reeds tot het dak toe ingestort.

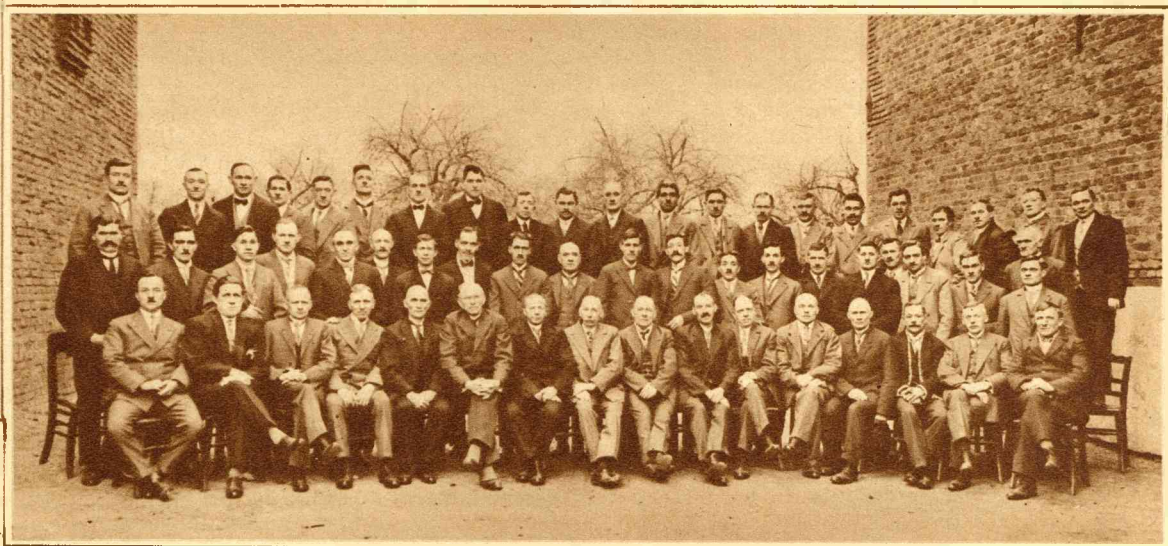

Te Spaubeek is men druk aan het bouwen aan een spoorbrug voor de mijnspoorweg Nuth-Staatsmijn Maurits. — Deze brug zal schuin over de spoorlijn Heerlen-Sittard komen te liggen. Als fundeering worden betonnen hel-palen in den grond gedreven. Het gieten van de beton voor het landhoofd.

↖ Overzicht van het werk.

Bij de sluiting der ontwikkelingsdagen op Donderdag 9 Jan. van den R.K. Ned. Boeren- en Tuindersbond werd Z.Exc. Minister Ruys o.a. begroet door den burgemeester der stad oud-Minister Waszink aan den ingang van het Landbouwhuis.

Moment uit den wedstrijd R.K.V.V.L.—Sittardsche Boys. Aanval op het doel der thuisclub

Sport van Zondag

De zeer belangrijke voetbalkamp te Eindhoven is in een 3—1-overwinning voor de Nederlandsche kampioenen geëindigd, een resultaat, dat wij, zonder aan de capaciteiten van het leidende Willem II ook maar iets te kort te doen, hadden verwacht. P.S.V. heeft nu eenmaal het pad der overwinning teruggevonden en wij zullen onze pet afnemen voor de club, welke er de lampenmensen van zal afhaken. Is het resultaat van den wedstrijd te Eindhoven voor de trouwe supporters van de oude Tilburgsche club misschien ietwat teleurstellend, zeer velen zullen zich in de overwinning van P.S.V. verheugen, niet alleen omdat de kansen van het Eindhovensche team zelf en vooral ook die van N.A.C. er beduidend door zijn gestegen, doch meer nog omdat het slot in de eerste klasse van afdeling IV uiterst belangwekkend belooft te worden.

De vraag of Willem II den voorsprong van 2 punten in de nog resterende wedstrijden zal weten te bewaren, is werkelijk een nadere bestudeering waard. Wij zullen er ons echter niet in verdiepen en maar rustig afwachten, wat de komende Zondagen ons brengen. In elk geval blijft het aantal kampioenscandidaten tot drie beperkt. Ondanks de drie punten achterstand van P.S.V. gelooven wij, dat de kampioenen ten slotte als de primus inter pares uit den strijd zullen treden. Een gewaagde voorspelling inderdaad. De tijd zal leeren, of wij het bij het rechte eind hebben.

N.A.C. behaalde een benauwde overwinning op de hekkensluiters, welke moeilijk bereikte zegepraal echter door de nederlaag van de leiders een dubbele waarde kreeg. Roermond raakte er een tikje dieper door in den put. Wel werd ook Wilhelmina wederom geklopt, doch het is voor ons zeer de vraag, of de Bosschenaren zich niet bijtijds in veiligheid zullen weten te stellen.

In dit geval is er voor Roermond weinig hoop meer. Wel zitten Eindhoven en Longa ook nog in de bedreigde zone, maar Roermond zal o.i. toch meer op zichzelf dan op dit tweetal moeten letten.

Veel stof tot een nadere bespreking geeft de

Sittardsche Boys gaven Zondag te Maastricht R.K.V.V.L. uitstekend partij, doch zagen zich desondanks met 4—3 door de Maastrichtaren geklopt.

*

De wedstrijd M.V.V.—Eindhoven. Hiernaast een aardig moment voor het Maastrichtsche doel.

*

Joep Franssen getrouwd. Verleden week trad de bekende Limburgsche wielrenner Joep Franssen in het huwelijk met mej. Bernardine Vlieger. Een fraaie kiek van het pasgetrouwde paar

M.V.V. klopt Eindhoven met 3—0. Kiekje uit dezen wedstrijd voor het doel van M.V.V.

VROUWENLEVEN

Een gebreid jongensjasje volgens raglan-model.

GEBREID JASJE VOOR 'N KLEINEN JONGEN

Waar de moedertjes er vaak over klagen, dat er wel aardige manteltjes voor meiskens te maken zijn, maar dat de kleine jongens in dat opzicht minder goed bedeed worden, zal het hierbij afgebeelde jasje, met zijn raglan-model en klein ceintuurtje speciaal bedoeld voor 'n jongetje van 'n half à anderhalf jaar, wel in den smaak vallen. Het is gebreid van rose wol met zijde, terwijl kraagje en manchetten, ceintuurtje en het gehaakte randje rondom wit zijn.

Men begint met den bovenkant van den rug, waarvoor 20 st. worden opgezet en men breidt aldoor rechts. Om den anderen toer meerdert men een steek in den eersten en in den laatsten steek van de naald, totdat men, in 't midden gemeten, 15 c.M. gebreid heeft. Dan 5 toeren breien, vervolgens aan elken kant 1 st. meerderen en verder om den 6den toer meerderen, tot men in het geheel 30 c.M. heeft gebreid. Losjes afkanten.

Voor de voorpanden worden 2 st. opgezet en om den anderen toer, aan één kant, 1 st. gemeerd, tot men 14 steken op de naald heeft. Dan aan den rechten kant 12 st. bij opzetten voor het halsje. Aan den schuinen kant doorgaan met meerderen, tot men evenveel toeren heeft als in het bovengedeelte van den rug. Dan 5 toeren breien en verder om den 6den toer meerderen tot ieder voorpand evenveel toeren heeft als het rugpand. Losjes afkanten.

Voor de mouwen zet men 2 st. op en meerdert aan weerskanten, tot men evenveel toeren heeft als in het bovengedeelte van rug- en voorpanden. Dan breit men 4 toeren, mindert 1 st. aan elken kant en gaat door met aan elken kant 1 st. te minderen om den 5den toer, tot er 56 steken op de naald overblijven. Men breit dan recht door, tot het mouwtje, van het armgat af gemeten, 14 c.M. lang is. Dan 5 st. breien, 2 st. samenbreien en verder

om de 3 st. 1 st. samenbreien. Op de 46 overblijvende steken breit men een boordje van 2 r. 2 aver., dat 5 c.M. lang moet wezen. Dan breekt men den draad af en breit met witte wol de manchet, geheel rechts en even breed als het boordje. Los afkanten.

Eerst worden dan de schuine schouderaden aan elkaar genaaid, waarna het manteltje gestreken wordt en vervolgens naait men de zijnaden aaneen.

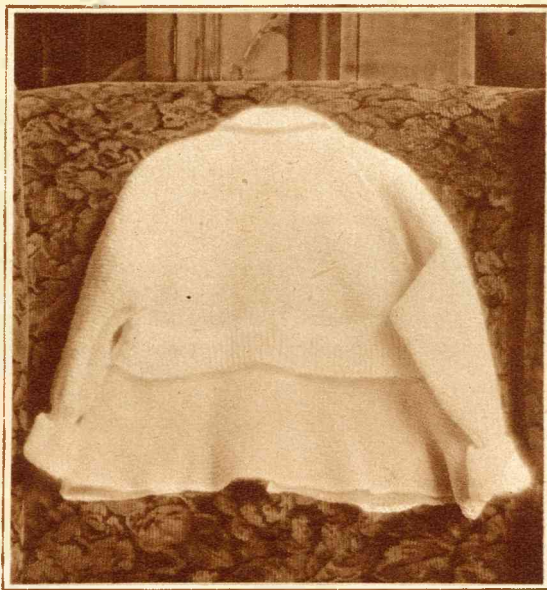
Voor het kraagje worden 58 st. opgenomen, waarop, met witte wol, 35 toeren r. gebreid worden. Losjes afkanten.

Voor het ceintuurtje van witte wol, dat tusschen de naden wordt ingenaaid, zet men 15 st. op. Het moet iets nauwer worden dan de rug.

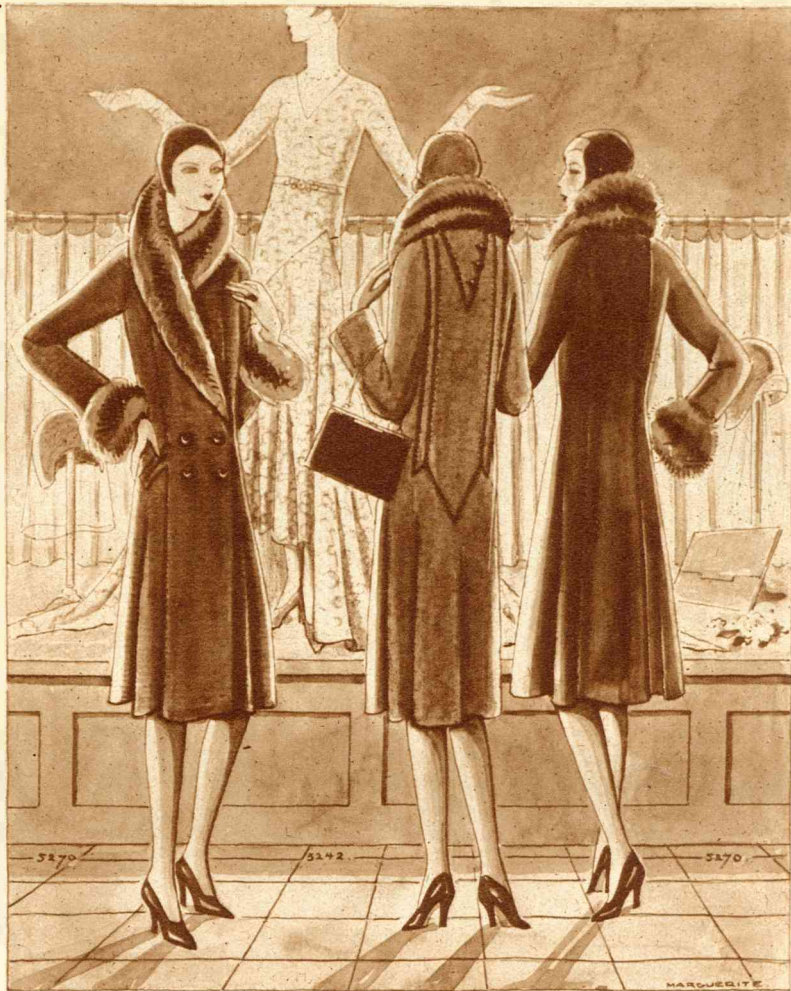
De schouderaden worden gegarneerd met 'n kettingsteek van witte wol en 't gehele manteltje wordt omhaakt met vaste steken van witte wol. Daarbij worden, aan den knoopsgatenkant, de lussen voor de knopen gemaakt. Men haakt op de juiste plaats 10 kettingst., keert het werk om, haakt 'n vasten steek in den 10den vast, keert weer om, haakt 15 vaste steken om de lus en ver volgt met vaste steken om het manteltje.

Kraagje en manchetten worden niet gestreken.

THÉRÈSE,

Het ceintuurtje in den rug geeft er mede iets jongensachtigs aan.

WINTERMANTELS

Evenals de japonnen hebben de Wintermantels dit jaar belangrijke veranderingen ondergaan. Niet alleen zijn zij aanmerkelijk langer dan die vorig seizoen droegen, maar ook van geheel anderen snit. Het rechte model, dat zoo veel jaren achtereen in zwang was, treft men nu nog alleen in de sport-collecties aan. De gekleedere modellen zijn van boven nauwsluitend, hebben een breed overslag en zijn van onderen geheel of gedeeltelijk in vorm geknipt. De sorteering mantelstoffen wordt ieder jaar uitgebreider. Ieder seizoen komen er weer nieuwe tinten en dessins bij. De keuze wordt dan ook steeds moeilijker. Wij doen hier een greep uit de meest praktische mantelstoffen en noemen o.a. velours de laine, laken, duvetine, drapella, effen en bedrukt fluweel. Haast alle modellen zijn van hoogopstaanden bontkragen en groote bontmanchetten voorzien. — 5270. Moderne tailleur-mantel van donkergroen laken. Sluitend op een dubbele rij knopen en gegarneerd met een hoogopstaande bontkraag en bontmanchetten. — 5242. Doelmatige mantel van bruinachtig tweed, eenigszins aangesloten, gegarneerd met stiksel en grooten bontkraag. Puntstukje met knoopversiering op den rug.

MARGUERITE

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenmijde à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenmijde. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.70.

FIJNERE SOEPEN

Schildpadsoep

We kunnen nagemaakte schildpadsoep bereiden uit het nat, waarin we bruine bonen hebben gekookt, maar we kunnen een fijnere soep koken met de volgende ingrediënten, voldoende voor 10 à 12 personen: 1 kalfspoot, 1 pond schenkelsvleesch, 3 groote nien, de helft van een grooten wortel, 6 laurierbladen, 20 peperkorrels, 90 gram bloem, 1 ons boter, 'n stukje thijm en 'n scheutje mader of Engelsche saus.

Vleesch en kalfspoot worden met wortel en kruiden in ongeveer 3 liter water goed gaar gekookt. Van bloem en boter wordt met de

fijn gesneden uien, die eerst in de boter gefruut worden, een bruin papje gemaakt, waarbij tenslotte de bouillon gevoegd wordt, als die klaar is. De soep wordt gezeefd, daarna weer aan de kook gebracht en nadat het aan dobbelsteentjes gesneden vleesch er is bij gevoegd, wordt de soep afgemaakt met 'n scheutje Engelsche saus of mader, naar smaak.

Sommigen zullen deze soep nog smakelijker vinden, wanneer het vleesch, vóór het aftrekken, eerst even in boter bruin gebraden is.

Witte ragoutsoep

Op ongeveer ½ liter bouillon, op

de gewone wijze getrokken, met vleesch of van Maggi blokjes, hebben we noodig: 1 Spaansche peper, 'n stukje thijm, 'n paar worteltjes, 1½ lepel bloem, 1 lepel boter, 1 ei, 'n scheutje room of melk, gehaktballetjes, champignons en citroensap.

Den bouillon laat men trekken met de kruiden, terwijl men van boter en bloem een papje maakt, dat vooral niet bruin mag worden. Is de bouillon klaar, dan wordt hij hierbij gevoegd en ten slotte gezeefd. Den gezeefden bouillon laat men dan nog ongeveer 10 minuten koken met zeer kleine gehaktballetjes en gehalveerde champignons uit een blikje. Het ei wordt met een weinig room of melk

en citroensap in de soep terrien geklutst en de soep er dan voorzichtig bij gevoegd.

Bruine ragoutsoep

Deze wordt op dezelfde manier klaar gemaakt als de witte ragoutsoep. Alleen worden hierin ook nog 'n paar laurierbladen getrokken en de boter met bloem laat men voor deze soep bruin worden. Men kan met de boter eerst de fijn gesnipperde ui bruin braden en vervolgens de bloem er aan toevoegen. Deze soep wordt niet afgemaakt met een ei met room, doch met 'n scheutje mader of soja.

ANNEMARIE

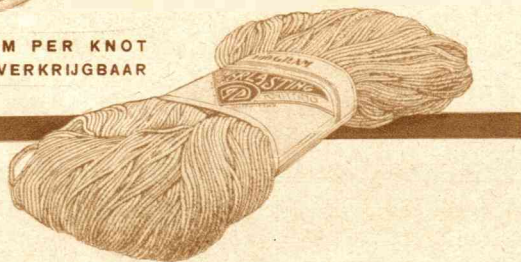
WAT 'N LEUKE KLEERTJES

Ze kosten U toch niet veel, U hebt ze immers gebreid uit „Everlasting” breikatoen - de helft goedkooper dan gewone breiwool. En ze zijn ook al 'n keer gewaschen - in de gewone huishoudwasch - zonder dat iemand 't zien kan. De kleuren zijn even frisch gebleven, de kleertjes zijn niet in 't minst gekrompen, de draad hoegenaamd niet vervilt... en verschieten doet geen enkele kleur in „Everlasting”, want „Everlasting” is absoluut kleur-echt...

EVERLASTING BREIKATOEN

100 GRAM PER KNOT
OVERAL VERKRIJGBAAR

Tandaanslag

en niets anders is de oorzaak van doffe verkleurde tanden.

ER gaat de grootste charme uit van een mooie mond en blinkende paarlwitte tanden, waardoor Uw glimlach aantrekkelijk wordt.

Men heeft onlangs ontdekt, dat in 9 van de 10 gevallen verkleurde tanden bedekt zijn met tandaanslag.

Thans heeft de wetenschap een tandpasta uitgevonden, die den aanslag kan verwijderen.

Bestrijdt dien aanslag door deze nieuwe methode. Uw tanden worden weer blinkend wit. Dit alles komt Uwe persoonlijkheid ten goede.

Koopt nog heden een tube

Pepsodent HANDELSMERK
GEDEP.

De moderne Amerikaanse Tandpasta

3041

JUNICOSAN

EEN PROBAAT HUISMIDDEL

speciaal door **Doctoren** aanbevolen tegen aandoeningen der Luchtwegen en Ademhalingsorganen, vooral chronische, zoals o. a.

Hoesten, Heeschheid, Bronchitis, Asthma, Kinkhoest, enz. enz.

Junicosan is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor Reconvalescenten na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt. Pharm.-Chem. Fabrik, opger. 1745. Meuselbach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

DE BEST BEWAAKTE MENSCH.

Geen gevangene werd ooit nauwkeuriger gecontroleerd dan de toerist in een hotel, waar door chausseurs en grooms en liftlui, door restauratiechefs en kellners en portiers, omnibusconducteur, huisknecht en kamermeisje altijd een oogje op hem gehouden wordt.

Buster Keaton in de film „De Cameraman”.

V

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

Beste

E

en Goedkoopste

ELECTRISCHE- EN
HAND-
WASCHMACHINES

L

In huur

O

Depots:

VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

EERZUCHT VAN EEN KAFFER

Dat de negers van Kaïn zouden afstammen, strookt niet met de eierzucht van den kaffer en een oude zwarte heer vertelde eens aan zijn broeders, dat zij „moe nie glo nie, dat ons van Kaïn afstam nie. Die Here het alle mens swart gemaak, maar Kaïn, hij het sijn broeder Abel dood geslaan. Toen kom die Heer en zegt: „Kaïn, waar is jou broeder Abel?“ Kaïn, hij skrik so, dat hij somaar bleek wordt. Daar is die wit mens vandaan gekom.”

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBORG

Oosterpark 45, Amsterdam

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose.
Verwaarloost deze kwaal dus
niet. Leest wat Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, arts, schrijft
in zijn brochure: „Wenken
en raadgevingen bij de be-
handeling van tuberculose en
scrofulose“, over de gunstige
resultaten, verkregen met
granuline. Deze brochure,
die o.a. talrijke attesten bevat
van geneesheeren en gewezen
patiënten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Alkmaarschestraat A 9

ASTHMALIJDERS

Het Asthmapoeder van **Apotheker BOOM** geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voorkomende Borstbenauwdheid en Borstbeklemming.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote gesloten blikken doos.

Adverteeren... is bekend blijven!

Nerveus en Overspannen Onrustig en Slapeloos

Gebruik hiertegen de Zenuwstillende en Zenuwsterkende

MIJNHARDT'S ZENUWTABLETTEN

Glazen Buisje 75 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)

Goedkoop
en voordelig is twee. Om
voordeelig in te kopen moet U
niet alleen op den prijs, maar ook
op de kwaliteit en kwantiteit letten.

Voordat U een zoogenaamd „goedkoopertje“ artikel koopt,
moet U in Uw eigen belang steeds onderzoeken, wat U
voor Uw geld aan kwaliteit en kwantiteit geboden wordt.

Betreft het, zooals bij de keuze van een middel tegen hoest, zelfs
Uw gezondheid, dan eischt U op de eerste plaats kwaliteit, dus
WYBERT, het van ouds beproefde en wereldbekende middel tegen
hoest, heescheheid en catarrh. Wybert beteekent kwaliteit, want
het zou niet wereldberoemd zijn, wanneer het niet goed was.

Wybert beteekent echter ook voordeel, want U krijgt voor
65 cts. meer dan 300 **WYBERT TABLETTEN** en dat
is voor langer dan een maand voldoende, wanneer U
dagelijks 10 tot 12 stuks inneemt.

Wybert is geneeskrachtig,
voordeelig, aangenaam.

Wanneer
U iederen
dag 10 **WYBERT**
TABLETTEN inneemt,
is een doos, die slechts
65 cts. kost, voldoende voor
langer dan een maand.

Wybert

Ruwe Handen

Ruwe Huid-Schrale Lippen

Een nieuwe kleur voor Uw winterondergoed

Dit is steeds
mogenlijk door
de fraaie
kleuren van

35 cts.
p. pakje

Tintex

BINNEN VIJF MINUTEN KANTKLAAR

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren op „**LIMBURG IN BEELD**“, à

f 1.62 1/2 per drie maanden, 1)

f 0.12 1/2 per week.

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven
aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of
per post toezenden in open envelop, met postzegel
van 1 1/2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„**LIMBURG IN BEELD**“